

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΛΕΓΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1821

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1821, ἐκ τῶν μεγαλυτέρων κατορθωμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, εἶχε χαρακτηριστὰ πανελλήνιον. Τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἀλήθειαν, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἠγνόησαν ἀδαεῖς καὶ ἀμελεῖς ἱστοριογράφοι, ἀποκαλύπτουν τόσον ἢ ἑκτασις τοῦ ἐκτραγέντος ἀγῶνος, ἀπὸ τοῦ Δουνάβεως ἕως τὴν Κρήτην, ὅσον καὶ τὰ κατὰ καιροὺς δημοσιεύμενα ἀνέκδοτα ἱστορικὰ κείμενα. Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων τουρκικῶν ἐγγράφων τοῦ Ἱεροδικείου τῆς Βεροῦσας, ἅτινα λίαν προσεχῶς δημοσιεύω εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν βραβευθεῖσαν ἐργασίαν μου, ὑπάρχει καὶ τὸ ὑπὸ χρονολογίαν 30 Ρετζέπ 1236 (= 3 Μαΐου 1821) αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον, τὸ ὁποῖον μεταξὺ ἄλλων διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς: «*Τὸ ἐν Μολδαβίᾳ κίνημα τῶν ἀπίστων καὶ κατηραμένων Ἑλλήνων, μεταδοθὲν εἰς τὰς πέραν τῆς Θεσσαλονίκης χώρας, προεκάλεσε τὴν ἀναρχίαν καὶ τὸν ἀναβρασμὸν μεταξὺ τῶν ἐκεῖ κατοίκων . . . Ἐκ τῶν γεγονότων τούτων ἅπαξ ἔτι κατεδείχθη ὅτι ἡ ἐπανάστασις αὕτη τῶν ἀπίστων, φέρουσα γενικὸν χαρακτηριστὸν, ἔχει ἐξυφανθῆ καὶ προσχεδιασθῆ κατόπιν συνεννοήσεως ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς αὐτῶν*».

Ἡ ἔκρηξις λοιπὸν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Μακεδονίᾳ, ἔργον τοῦ μεγάλου πατριωτισμοῦ τῶν τέκνων τῆς ἀλλὰ καὶ τῆς Ἰδέας τῶν Φιλικῶν, ἡ ὁποία διὰ Μακεδόνων διεδόθη καὶ ἐκαρποφόρησεν ἐδῶ, ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἐνδόξων ἀλλὰ καὶ τραγικῶν σελίδων τῆς ἐπαναστάσεως. Ἀρξαμένη ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τὴν 23 Μαρτίου 1821 ὑπὸ τὸν Σερραῖον τραπεζίτην καὶ μεγαλέμπορον Ἐμμανουὴλ Παπαῦν ἐτερματίσθη περὶ τὰ τέλη Μαΐου τοῦ 1822 ἐν Βερμίῳ, Ὀλύμπῳ καὶ Δυτικῇ Μακεδονίᾳ. Διήρκεσε δηλαδὴ περὶ τοὺς δεκατέσσαρας μῆνας, κατὰ τοὺς ὁποίους ἔλαβον χώραν γεγονότα ἑξαιρετικὰ καὶ θυσίαι ἀπαράμιλλοι¹). Τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἐπέφερον ὁ ἀντιπερισπασμὸς καὶ ἡ καθήλωσις ἐν Μακεδονίᾳ σοβαρῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων προοριζομένων νὰ καταπνίξουν τὴν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Στερεῇ Ἑλλάδι ἐπανάστασιν ὑπῆρξεν εὐεργετικὸν καὶ ὄλως σημαντικὸν διὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἔθνους. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἔδωκε τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν εἰς τοὺς ἐν τῇ Νοτίῳ Ἑλλάδι νὰ ὀργανώσουν τὸν ἀγῶνα καλύτερον.

1. Τὰ γεγονότα ταῦτα πραγματεύομαι ἐκτενέστερον εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν λίαν προσεχῶς κυκλοφοροῦν ἔργον μου: *Οἱ Μακεδόνες κατὰ τοὺς ἑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνας (1796 - 1832)*.

Ότε δὲ ἡ Μακεδονία, πανταχόθεν βαλλομένη καὶ ἀλλαγῶν μὲν ἀμυνομένη ἀλλαγῶν δὲ θριαμβεύουσα καὶ ἐν τέλει ὑποκύπτουσα πρὸ τοῦ τεραστίου ἐχθρικοῦ ὄγκου, ἐθυσιάζετο χάριν τοῦ ὑπολοίπου ἔθνους, οἱ ἐναπολειφθέντες ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς πολεμιστῶν ἐγκαταλείποντες μὲ βαρυσάλγους τὴν ψυχὴν τὸ προσφιλὲς ἔδαφος τῆς ἰδιαίτης τῶν πατρίδος κατήλθον εἰς τὴν κάτω τοῦ Ὀλύμπου Ἑλλάδα, ἵνα ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων συνεχίσουν τὸν μετὰ τοσοῦτων θυσιῶν ἀρξάμενον ἀγῶνα.

Τὴν δρᾶσιν ταύτην τῶν τέκνων τούτων τῆς Μακεδονίας, ἣτις ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς ὅλης ἐνεργείας τῶν Μακεδόνων, ἐκθέτομεν εἰς τὴν παροῦσαν μας μελέτην.

1. Ἡ κάθοδος τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν Στερ. Ἑλλάδα καὶ τὰς Σποράδας

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐπαναστατικῶν ἐρεισμάτων τῆς Χαλκιδικῆς, τοῦ Βερμίου καὶ τοῦ Ὀλύμπου οἱ ἐναπολειφθέντες ἐκ τῶν ἀρχηγῶν καὶ ἀρχετοὶ πολεμιστὰὶ συνεκεντρώθησαν εἰς τὰ κρησφύγετα τοῦ Ὀλύμπου. Κατ' ἀρχὰς ἀπεφασίσθη ἡ διατήρησις τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν περιφέρειαν ταύτην καὶ ἤρξατο στρατολόγησις ἀνδρῶν ἐκ τῶν ἐλαχίστων περιφερειῶν, αἵτινες εἶχον διαφύγει τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐρήμωσιν. Περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου ἡ δύναμις αὕτη τῶν συνεκεντρωθέντων, δρῶσα ὑπὸ τὸν Γέρω-Καρατάσιον καὶ τὸν Λιαμαντῆν, κατόρθωσε δι' εὐφυοῦς πολεμικοῦ τεχνάσματος νὰ κυκλώσῃ καὶ ἐξολοθρεύσῃ παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Μπαμπᾶ¹⁾ σημαντικὴν δύναμιν ἐκ Γενιτσάρων, τοὺς ὁποίους ὁ Κεχαγιᾶς τοῦ Ρούμελη Βαλεσῆ εἶχεν ἀποστείλει ἐκ Λαρίσης πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως τῆς Κατερίνης. Ἀλλὰ τὸ μεμονωμένον αὐτὸ γεγονός δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ γενικώτερα ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος ἐν Μακεδονίᾳ. Ὀλόκληρος ἡ χώρα εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ τὰς στρατιάς τοῦ Ἐμποῦ Λουμπούτ, τοῦ Χουρσίτ καὶ τοῦ Μπεχλιβάν Μπαμπᾶ, τὰ μαχητικὰ κέντρα εἶχον καταστραφῆ καὶ τὸ πλεῖστον τῶν πολεμιστῶν εἶχε θυσιασθῆ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς. Αἱ φυλακαὶ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Βεροίας ἦσαν πλήρεις Ἑλλήνων, αἱ περιουσίαι εἶχον διαρπαγῆ

1. Ὅρα παρὰ ΠΟΥΚΕΒΙΑ, Ἱστορία τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, Μετάφρ. Χ. Ζυγούρα, σελ. 635 καὶ 639. Ὁ συγγραφεὺς ὑποστηρίζει ὅτι ἡ τουρκικὴ δύναμις, ἣτις κατεστράφη εἰς Μπαμπᾶ, ἀνήρχετο εἰς 2.000 Γιανιτάρους καὶ ὅτι ὁ Καρατάσιος ἠχμαλώτισε καὶ τὸ τουρκικὸν ταμεῖον μὲ 2 ἑκατομ. γρόσια. Ἐλλείποναι ἕτεροι πηγαὶ πρὸς ἔλεγχον, ἀλλὰ πάντως πρέπει νὰ δεχθῶμεν μὲ ἐπιφύλαξιν τὰς πληροφορίας ταύτας καὶ ἰδίᾳ ἀναφορικῶς πρὸς τὸ χρηματικὸν ποσόν, μὴ δικαιολογοῦν τὴν πενίαν τῶν ἐκ Μακεδονίας πολεμιστῶν, ὡς αὕτη ἐξεδηλώθη μετὰ δίμηνον εἰς τὰς Βορείους Σποράδας καὶ τὴν Εὐβοίαν.

καὶ τὸ φάσμα τοῦ θανάτου ἐπλανᾶτο ἀλέθριον εἰς τὴν Μακεδονικὴν γῆν¹⁾. Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα καὶ αἱ πανταχόθεν φθάνουσαι πληροφορίες παρουσιάζον ὡς ἀδύνατον τὴν συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος εἰς οἰουδήποτε μέρος τῆς Μακεδονίας. Μετὰ σύσκεψιν γενομένην εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἀπεφασίσθη ἡ κινήσις εἰς τὴν γῆν τοῦ Ὀλύμπου Ἑλλάδα πρὸς συνέχισιν τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνος.

Ὁ Διαμαντῆς ἔχον ἰδίαν προσωπικότητα καὶ ἰδιαίτερον ἀρματολίκι, παραλαβὼν τὸν Γούλαν, Λιάζον καὶ Μπίνον ἐπὶ κεφαλῆς 250 πολεμιστῶν, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Σκόπελον καὶ τὴν Σαϊάθον, ὁ δὲ Καρατάσιος, ὁ μᾶλλον ἐπιφανὴς ἐκ τῶν Μακεδόνων ἀρχηγῶν, μὲ ὑπαρχηγὸν τὸν Γάτσον καὶ τοὺς ἀρματολοὺς Λουμπιιώτην, Σερφούτσον, Λάζον, Κώτιαν καὶ μὲ προτοπαλλήκαρον τὸν Τσιάμην Καρατάσιον, ἠγούμενος 300 πολεμιστῶν διήλθε τὴν Θεσσαλίαν καὶ κατηρθίνθη πρὸς τὸν Ἀσπροπόταμον. Ἐγκαταστήσας εἰς τὸ χωριὸν Μερόκοβον τοὺς συγγενεῖς του καθὼς καὶ τὰς οἰκογενεῖας τῶν συναγωνιστῶν του²⁾, συνέπραξε μὲ τὸν Καραϊσκάκη καὶ τὸν Ράφρον εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν Ἀγρούρων ὑπὸ τὴν τουρκικὴν στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα καὶ ἀκολούθως ἐπὶ κεφαλῆς 300 Μακεδόνων κατηρθίνθη εἰς τὸ Μεσολόγγι, τεθεῖς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀλεξ. Μαυροκοοδιάτου.

Μέρος ὡσαύτως Μακεδόνων πολεμιστῶν καὶ ἐθελοντῶν, ὡς συνέβη μὲ τοὺς Θράκας καὶ τοὺς Μικρασιάτας, προσερχόμενον ἐκ διαφόρων περιφερειῶν τῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀφικνούμενον περιοδικῶς εἰς τὴν Πελοπόννησον ἰδίως ἐκεῖ ἔνθα εἶχε μετατοπισθῆ τὸ κέντρον τοῦ ἀγῶνος, ἐστρατολογήθη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου καὶ ἀπετέλεσε τὸν πυρῆνα τῆς συστάσεως τοῦ τακτικοῦ σώματος ὑπὸ τὸν Παλέσαν καὶ Κουβερνάτην³⁾. Οἱ ἄνδρες οὗτοι, γράφει ὁ φαλαγγάρχης τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ

1. Παρατίθενται ἐνταῦθα ἀποσπάσματα τοῦ ὑπομνήματος, ὅπερ ὑπέβαλεν ὁ Καποδίστριας ἐκ Πόρου τὴν 10/22 Νηβρίου 1828 εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν προστατίδων Δυνάμεων. Πρβ. Α. ΜΑΜΟΥΚΑ, Ἐὶς κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος τόμ. ΙΑ Παράρτ. σελ. 253, 283, 284. «... Κατὰ τὸν Ἰούνιον μῆνα τοῦ αὐτοῦ ἔτους (1821) συνέβησαν φονικώταται μάχαι εἰς Σιδηροκασίαν (;) καὶ εἰς τὸ στενὸν τοῦ Ρεντίου (γρ. Ρεντίνα - Μπογάζ), ἐναντίον μεγαλωτάτων δυνάμεων ἑλθουσῶν ἐκ Κωνσταντοπόλεως... Διὰ νὰ κυριεύσουν τὴν Κασσάνδραν οἱ Τοῦρκοι ἔχασαν περισσότερους τῶν 15 χιλ. ἀνθρώπων... Ἡ Μάχη τῆς Νισαούσης εἶναι μία ἀπὸ τὰς πλέον φονικὰς, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ φέρῃ ἡ Ἱστορία μας. Οἱ Τοῦρκοι ἔχασαν ὑπὲρ τὰς 14 χιλιάδας ἀνθρώπους... μέγα μέρος τῶν οἰκογενειῶν ἔγινε παρανόμιον τῆς μαχαίρας ἢ τῆς ἐσχάτης ἐνδείας... Οἱ Ὀλύμπιοι ἔλαβον τὰ ὅπλα περὶ τὰ τέλη Μαρτίου 1822, ἠνθήθησαν μετ' οὐ πολὺ μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Νισαούσης καὶ συνεμέθεξαν τῆς τύχης τῆς... (Ἴδε τοῦ αὐτοῦ περὶ πληθυσμῶν, περιουσιακῶν στοιχείων κλπ. σελ. 271, 272, 281, 304).

2. Βλ. Ν. ΚΑΣΟΜΟΥΛΗ, Ἐνθυμῆματα στρατιωτικὰ, τόμ. Α', σ. 254 καὶ ὑποσ. δ.

3. Πρβλ. ΧΡ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ, Ὁ τακτικὸς στρατὸς ἀπὸ τοῦ 1821-1833. Ἀθήναι 1901 Γ' ἔκδοσις σελ. 25.

μετέπειτα συνταγματάρχης Χ. Βυζάντιος¹⁾, « ὑπῆρξαν ἑξαιρετικοὶ πατριῶται, ἀφιλοκερδεῖς, καρτερικοὶ εἰς κακουχίας καὶ στερήσεις, ἀνδρεῖοι ἐν πολέμῳ καὶ εὐπειθέστατοι. Ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Πατρίδα· μὴ ἔχοντες ἐνταῦθα οἰκίους ἢ γνωρίμους, εὖρον καταφύγιον ἔντιμον εἰς τὸ τακτικὸν Σῶμα . . . ».

Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1822 ὁ ἡγέτης τῆς Δυτ. Ἑλλάδος Ἰ. Αλ. Μαυροκορδάτος ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τοῦ Μεχμέτ Ρεσῆτ καὶ τοῦ Ἰσμαήλ Πλιάσσα, οἵτινες, κατερχόμενοι πρὸς τὸ Μεσολόγγιον, εἶχον πολιορκήσει τὴν Κιάφαν. Μετὰ γενομένην σύσκεψιν εἰς τὸ Κομπότι τὴν 21 Ἰουνίου²⁾ ὁ Μπότσαρης μὲ 300 Σουλιώτας, ὁ Καρατάσιος μὲ 300 Μακεδόνας καθὼς καὶ ὁ Ἰσκος καὶ ὁ Βλαχόπουλος μὲ δύναμιν ἐν συνόλῳ 1200 πολεμιστῶν ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Πλάκαν, εἰς δὲ τὸ Κομπότι παρέμειναν ὁ Ντόβας, ὁ Πεταλούδης καὶ ὁ Γκολφῖνος μὲ τοὺς Αἰτωλοακαρνανάς.

Τὸ ἐκστρατευτικὸν σῶμα εἰς τὸ ὁποῖον μετεῖχεν ὁ Καρατάσιος, ἐπιτεθὲν αἰφνιδιαστικῶς κατὰ τῆς Πλάκας διέλυσε καὶ κατέσφαξε τὴν Τουρκικὴν φρουράν, προχωρήσαν δὲ πρὸς τὸ Σίδερο, εὐρέθη ἀντιμέτωπον πρὸς τριπλασίαν ἐχθρικὴν δύναμιν. Οἱ Ἕλληνες καταλαβόντες τοὺς ὑπερκειμένους βράχους τῆς ὄρεινῆς αὐτῆς τοποθεσίας προσέβαλον τοὺς Τούρκους ἰππεῖς δυσχερῶς κινουμένους εἰς τὴν ἀκατάλληλον δι' ἰππικὸν ταύτην τοποθεσίαν, ἐφρόνυσαν 180 ἐξ αὐτῶν μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των καὶ τελικῶς τοὺς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν. Ἄλλ' οἱ ἐχθροί, λαβόντες ἐνισχύσεις, ἀντεπετέθησαν, ἐξετόπισαν τὸν Κουτελίδαν καὶ ἠνάγκασαν τὸν Γρίβαν καὶ τὸν Ἰσκον νὰ ὑποχωρήσουν. Μόνος ἐξ ὧνων ὁ Καρατάσιος³⁾ ὄχι μόνον κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν κατεχομένην θέσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ συλλάβῃ αἰχμαλώτους 150 Γενιτσάρους καθὼς καὶ 5 Μπέηδες· τελικῶς φοβούμενος κύκλωσιν μετέβη εἰς συνάντησιν τῶν ἄλλων φέρον μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοὺς αἰχμαλωτισθέντας.

Οἱ ἀρχηγοὶ ἑξαιρουμένου τοῦ Βαρνακιώτη, ὅστις ἀπέφυγε νὰ συγκρουσθῆ πρὸς τοὺς Ἀλβανούς, προοίμιον τοῦτο τῆς περιέργου μετέπειτα διαγωγῆς του, συνεκεντρώθησαν καὶ πάλιν παρὰ τὴν Πλάκαν, τὴν ὁποίαν κατεῖχον σθιναρῶς οἱ γενναῖοι Σουλιῶται τοῦ Μ. Μπότσαρη.

Τὴν 30 Ἰουνίου ἰσχυρότατος στρατὸς ἐκ 10 000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὸν Ἀχμέτ Βρυώνην, ἀποτελούμενος ἀπὸ Γκέκηδες καὶ Τόσκηδες, προσέβαλε τὸ Ἑλληνικὸν σῶμα εἰς τὴν Πλάκαν. Ὁ ἐμπειροπόλεμος Ἀλβανὸς ἡγέτης κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ ρῆγμα καὶ κατὰ τὴν 4ην ἡμέραν τῆς μάχης νὰ εἰσχωρήσῃ μεταξὺ Μπότσαρη, Βλαχοπούλου καὶ Μπουκουβάλα, παραλύσας οὕτω τὴν ἄμυ-

1. Τοῦ αὐτοῦ ἐν σελίδι 52. Ἑλλείπουσι πηγαὶ πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἀτομικῆς δράσεως τῶν ἐκ Μακεδονίας καταγομένων τακτικῶν τοῦ Ἀγῶνος.

2. Πρβλ. ΔΙΟΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ, Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, τόμ. Ε. σελ. 94 - 97.

3. ΠΟΥΚΕΒΙΑ, Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως, σελ. 712.

ναν τῶν Ἑλλήνων. Προκειμένου νὰ διαταχθῇ ὑποχώρησις ὁ Καρατάσιος, μὴ ἀνεχόμενος νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀτάφους τοὺς 37 νεκροὺς Μακεδόνας ἐν οἷς καὶ ὁ Πέτρος Γάτσος ¹⁾, κατώρθωσε πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν Ἄλβανῶν νὰ παραλάβῃ τοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰ ὄρεινά συγκροτήματα τοῦ Σουλίου. Αἱ ζημίαι τῶν Τούρκων ὑπῆρξαν μεγάλαι κατὰ τὴν τετραήμερον μάχην τῆς Πλάκας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ σώματος ὡσαύτως σημαντικά.

Μετὰ τὰ γεγονότα τῆς Πλάκας καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ Πέτα ὁ Καρατάσιος μὲ τοὺς πολεμιστὰς του μετεστάθμευσεν εἰς τὴν Εὐβοίαν, ἣ ὁποία εὐρίσκειτο ἐν ἀναστατώσει ἤδη ἀπὸ ἐξαμήνου.

2. Τὰ γεγονότα τῆς Εὐβοίας. Τοπικιστικαὶ ἀντιζηλίας.

Περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου τοῦ 1822 ὁ Ἄρειος Πάγος, τὸ πολιτικὸν Σῶμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος ²⁾, μὴ δυνάμενος νὰ ἔξῃ μόνιμον διαμονὴν ἕνεκα τῶν ἐπιχειρήσεων ἀλλὰ καὶ τῆς ἐχθρότητος τοῦ Ὀδυσσεῶς Ἀνδρουύτσου ³⁾, ἀπέστειλεν εἰς τὰς βορείους Σποράδας, ἔνθα εὐρίσκοντο πολλοὶ Μακεδόνες ὑπὸ τὸν Διαμαντῆν Νικολάου, τὸν ἀρεοπαγίτην Θεόκλητον Φαρμακίδην, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν μεταφορὰν τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Εὐβοίαν. Ὁ Διαμαντῆς ὁμως ἀπουσίαζεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἔνθα εἶχε μεταβῆ πρὸς παραλαβὴν τῶν οἰκογενειῶν καὶ 150 πολεμιστῶν, οἵτινες εὐρίσκοντο διασκορπισμένοι εἰς τὰ δάση ⁴⁾, ὥστε μόνον 600 περίπου Μακεδόνας κατώρθωσε νὰ μεταφέρῃ ὁ Φαρμακίδης εἰς τὴν Εὐβοίαν μὲ τὸ πλοῖον τοῦ Χατζηβισβίτζη ὑπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς Μπῆνον, Λιάκον καὶ Καρακώσταν. Οὐχ ἦττον ἢ μικρὰ αὕτη δύναμις κατώρθωσε νὰ ἐκτοπίσῃ μετὰ κρατερὰν μάχην τοὺς Τούρκους ἀπὸ τὰ Βρυσάκια τῆς Χαλκίδος καὶ νὰ μεταδώσῃ τὸ ἀπωλεσθὲν θάρος εἰς τοὺς ἐντοπίους, οἵτινες ἤρχισαν πυκνοῦντες τὴν δύναμιν τοῦ Διαμαντῆ. Δυστυχῶς ἕνεκα διαφωνίας πρὸς ὠρισμένους ἐκ τῶν ἐντοπίων, τῆς κακῆς διατροφῆς καὶ τῆς ἐλλείψεως χρημάτων τὸ σῶμα τοῦτο τῶν 600 πολεμιστῶν ἀπεχώρησεν εἰς Ὀρεοῦς. Ἐξ ἄλλου ὁ ἐπισυμβὰς θάνατος τοῦ Ἀγγελῆ Γοβγίνα περιέπλεξε τὴν

1. ΠΟΥΚΕΒΙΑ, ἔνθ' ἀν. σελ. 713.

2. Ὁ Ἄρειος Πάγος κατηργήθη εἰς τὰ Σάλωνα ἐν τῇ συνλεύσει τῆς 15 Ν)βρίου τοῦ 1821, εἰς ἣν μετέσχον καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Μακεδονίας Ἰωάννης Σκανδαλίδης, Ἰωάννης Βυζούλας καὶ Γεώργιος Ἰωάννου Κασσανδρινός. Πρβλ. Ἄ. Μάμονκα, ἔνθ' ἀν. τόμ. Α σελ. 84, 86, 87 καὶ τομ. ΙΑ παράρτ. σελ. 329.

3. Θ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ, Ἑλλην. Ἐπανάστασις τόμ. 2 σελ. 144, 146, 153 κέξ. Πρβλ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ, Ἀρχεῖον Μακρυγιάννη τόμ. 2 σελ. 51-59 καὶ Ἄπ. Βακαλοπούλου, ἐν Μακεδον. Ἡμερολόγιῳ ἔτ. 1939 σελ. 82 κέξ.

4. Ἀρχεῖα Ἑλλην. Παλιγγενεσίας, τόμ. 1, σελ. 496-497.

κατάστασιν, καθ' ὅσον ὁ διάδοχος αὐτοῦ Κριεζώτης δὲν ἦτο δεδοκιμασμένος εἰσέτι καὶ ἡ Εὐβοία εἶχεν ἀνάγκην ἐμπειροπολέμου ἀρχηγοῦ. Ὁ δ' ἐκ τῶν προκρίτων τοῦ Πηλίου Γρηγόριος Κωνσταντᾶς τὸν Αὐγουστον μεταβάς κατ' ἐντολὴν τοῦ Κωλέτη εἰς τὴν Σκόπελον διὰ νὰ λάβῃ μέτρα πρὸς καλυτέραν ὀργάνωσιν τοῦ κινήματος τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Θεσσαλομαγνησίας, ἔγραψεν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν τὴν 27ην Αὐγούστου 1822 ἐκ Σκιάθου, ὑποδεικνύων ὡς κατάλληλον ἀρχηγὸν τὸν Διαμαντῆν, ὅστις εἶχεν ἐπιστρέψει ἐξ Ὀλύμπου¹⁾. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Μακεδὼν πολέμαρχος διορίσθη γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ πρὸς τὴν Χαλκίδα τμήματος τῆς Εὐβοίας καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς Σ)βρίου, ἐπὶ κεφαλῆς ἱκανῆς δυνάμως πολεμιστῶν ἀποβιβασθεὶς διὰ τοῦ πλοίου τοῦ Χατζηβισβίτζη εἰς τὰ Βρυσάκια, ἐπετέθη καὶ διέλυσε τὸ τουρκικὸν στρατόπεδον τῆς Λιθάδας.

Ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης τοῦ Διαμαντῆ κατεφάνη πόσον χρήσιμος ἡδύνατο ν' ἀποβῆ διὰ τὴν Εὐβοίαν ἡ σύμπραξις τῶν Μακεδόνων μὲ τοὺς ἐντοπίους. Δυστυχῶς ὁμως ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν ἐπολιτεύθη καλῶς καὶ συντόμως ἤρχισαν ἀντιζηλῆαι μεταξὺ τῶν Εὐβοέων θεωρούντων ξένους τοὺς διακεκριμένους πολεμιστὰς.

Ὁ Γιαννάκης Δημητρίου καὶ ὁ Τομαρᾶς, τέως ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοπέδου τῶν Εὐβοέων, ὑποκινούμενοι ἀπὸ τὸν Ὀδυσσεᾶ καὶ τοὺς προκρίτους τῆς Εὐβοίας, ἐδήλωσαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι δὲν ἀνέχονται ὡς ἀρχηγὸν τὸν ἐπήλυδα Διαμαντῆν καὶ ἐξεστράτευσαν ἐναντίον του. Ἄλλὰ καὶ ὁ Διαμαντῆς δὲν ἔμεινεν ἄπρακτος· ἀντεπιτεθεὶς εἰς τὰ Καμάρια ἐνίκησε τοὺς Εὐβοεῖς καὶ τοὺς ἐξηνάγκασε διὰ τῆς Ἀταλάντης νὰ κατευθυνθοῦν πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Στερεᾶς διὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Ὀδυσσεᾶ Ἀνδροῦτσον ἐνίσχυσιν πρὸς ἐκδίωξιν τοῦ Διαμαντῆ²⁾).

Ἡ Κυβέρνησις διατελοῦσα ἐν γνώσει ὅλων τῶν περὶ τὴν Εὐβοίαν συμβαινόντων ἐνέκρινε τὸν προβιβασμὸν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ ἀμφοτέρων τῶν Μακεδόνων ἀρχηγῶν, διορίσασα τὸν μὲν Διαμαντῆν ἀρχηγὸν τῆς ἐκστρατείας ἐναντίον τοῦ Φρουρίου τῆς Χαλκίδος, τὸν δὲ Καρατάσιον ἀρχηγὸν τῆς πολιορκίας τῆς Καρύστου μὲ πλήρη συνεργασίαν ἀμφοτέρων. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀδύνατον τὰς δαπάνας τῆς ἐκστρατείας ταύτης ν' ἀναλάβουν τὰ ὀλίγα ἐπαναστατήσαντα χωρία τῆς Εὐβοίας ἔδωκεν ἐντολὴν, ἵνα οἱ στρατηγοὶ μὲ

1. ΔΙΟΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ, Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, τόμ. Ε, σελ. 207-209. Πρβλ. Ἀρχεῖα Ἑλλην. Παλιγγενεσίας I σελ. 427. Τὸν διορισμὸν τοῦ Διαμαντῆ ἐζήτησαν καὶ ἄπαντες οἱ ἐν Σκοπέλῳ καὶ Σκιάθῳ προσφυγόντες κάτοικοι τῆς Ζαγοράς. Ὅρα Ἀρχ. Ἑλλην. Παλιγγ. τόμ. I, σελ. 426-427.

2. Πρβλ. Ἱστορ. Ἀρχ. Ὑδρας, τόμ. 8ος, σελ. 253.

κάθε τρόπον ἐξαναγκάσουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα χωρία εἰς ἐπανάστασιν καὶ συμμετοχὴν εἰς τὰς δαπάνας τῆς ἐκστρατείας¹).

Ἄλλ' ὁ Κριεζώτης, εὐρισκόμενος διὰ τοῦ Δημητρίου καὶ Τομαρᾶ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Ἄνδρουτσον, ἠρνήθη νὰ δεχθῆ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως καὶ διεμήνυσεν εἰς τὸν Διαμαντῆν ὅτι δὲν τὸν ἀναγνωρίζει γενικὸν ἀρχηγόν. Μοιραίως ἐπῆλθε νέα σύγκρουσις καὶ ὁ Διαμαντῆς ἀπέστειλεν ἐναντίον τοῦ Κριεζώτη τὸν σύγγαμβρόν του Καρακώσταν, τὸν Βασιλείου καὶ τὸν Κόταν ἐπὶ κεφαλῆς 1000 Μακεδόνων καὶ Θεσσαλῶν, οἵτινες διεσκόρπισαν τὰ στρατεύματα τοῦ Κριεζώτη εἰς τὸ Μακρυχώρι καὶ τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ ἀποχωρήσῃ εἰς τὸν Ἅγιον Λουκᾶν. Ὁ Διαμαντῆς ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ὑπερασπισθῆ τὸ ἀξίωμα του, ἐν τῇ πραγματικότητι δὲ ὁ Κριεζώτης ἦτο στασιαστῆς ἐναντίον τῶν ἔστω καὶ παραλόγων ἀποφάσεων τῆς Κυβερνήσεως.

Τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Καρατάσιου, μὴ ἐπιθυμοῦντος ν' ἀντιταχθῆ εἰς τὸ τοπικὸν αἶσθημα τῶν κατοίκων, ἐπῆλθε σχετικὴ ὕφεσις, ἐσημειώθησαν μάλιστα καὶ ἀρκεταὶ ἐπιτυχίαι ἐκ μέρους τῶν Ὀλυμπίων²).

Ἄλλ' ὁ Ἄνδρουτσος δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῆ τοὺς Μακεδόνας ἀρματολούς καὶ ταχέως ἤρξατο νὰ ὑποδαυλίξῃ ἐμφυλίους ταραχὰς εἰς τὴν Εὐβοίαν. Ἡ Κυβέρνησις ἀντελήφθη ἐγκαίρως τὴν προσπάθειαν ταύτην τοῦ γενναίου καὶ περιέργου Ρουμειώτη ἀρχηγοῦ καὶ ἰδὼν τί ἐγραφεν αὕτη ἀπὸ τὴν Ἑρμιόνην πρὸς τοὺς προκρίτους τῆς Ὑδρας τὴν 21 Δεβρίου 1822³):

«Τὰ φρονήματα τοῦ ἀντιδιοικητοῦ Ὀδυσσεῶς τὰ γνωρίζετε πολὺ καλά· ἀπειθῆς εἰς τῆς Διοικήσεως τοὺς λαοσώους σκοποὺς ἐκηρύχθη μόνος του Ἄρχιστράτηγος τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος καὶ Εὐβοίας καὶ διὰ τοῦτο μὲ ὀλίγην εὐχαρίστησιν βλέπει τοὺς στρατηγὸς Διαμαντῆν καὶ Καρατάσιον ἀρχηγὸς τῶν ἀρμάτων Εὐβοίας ὡς μὴ συμφωνοῦντας μὲ τοὺς ὀλεθροὺς σκοποὺς του· διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἀπόβασιν μὲ στρατεύματα, διὰ νὰ κτυπήσῃ, ὅμως θέλει προξενήσῃ ὀλεθρον εἰς τοὺς δυστυχεῖς κατοίκους ταύτης τῆς νήσου... κ.λ.π.»

Ἰδιαιτέρως ὁ προβιβασμὸς τοῦ Διαμαντῆ εἰς στρατηγὸν δυσηρέστησε τὸν Ἄνδρουτσον, ὅστις ἐξακολουθῶν τὴν πολεμικὴν κατὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου

1. Πρβλ. τὸ ὑπ' ἀριθ. 168 26)11)22 ἔγγραφο τοῦ Βουλευτικοῦ ἐν τοῖς ἀρχείοις Ἑλλην. Παλιγγενεσίας τόμ. I, σελ. 131 - 132.

2. Ἰστορ. Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 8, σελ. 96. «Εὐγενέστατοι κύριοι πρόκριτοι Ὑδρας... Ἡ μέλαινα στάσις τῶν πραγμάτων ἤρchiσε νὰ ἀλλάσῃ μορφήν... οἱ γενναῖοι καπετάνιοι Ὀλύμπιος Τάσος καὶ Διαμαντῆς μὲ 2000 ἀνθρώπους ἐμβῆκαν εἰς τὰ Κοιταροχώρια, κατέκταναν τὰς οἰκίας των καὶ διήρπασαν τὰ πράγματά των καὶ εἶναι ἀληθῆς φαίνεται καὶ αὐτὴ μία αἰτία ἰσχυρὰ διὰ τὴν ἐπανάκαμψιν τῶν ἐχθρῶν εἰς Ζητοῦνι. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Ἀνατολικὴ Ἑλλὰς ἔμεινε καὶ πάλιν ἐλευθέρη... τῇ β' Νοεμβρίου 1822 ἐν Κερπινῇ. Τῆς εὐγενείας πρόθυμος δοῦλος καὶ ἀδελφός Ἄνδρέας Ζαΐμης.

3. Ὁμοίως Ἀρχεῖον Ὑδρας τόμ. 8 σελ. 688,

καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἄρχῃ ἀπολύτως εἰς τὴν Ἐνατολικὴν Ἑλλάδα, ἀπέστειλε τοὺς ἐντοπίους φίλους του ἀρχηγοὺς Τομαράν, Χαλκιάν καὶ Βερούσην εἰς τὸ Ξηροχώρι, οἵτινες θύσαντες καὶ λεηλατήσαντες τὰ πάντα παρ' ὀλίγον νὰ συλλάβουν τὴν γυναῖκα τοῦ Διαμαντῆ αἰχμάλωτον¹⁾. Ὁ Διαμαντῆς βλέπων περιπλεκομένην τὴν κατάστασιν ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸν ἐπαπειλούμενον ἀφ' ἑτέρου ἐμφύλιον πόλεμον, πεισθεὶς ἔξ ἄλλου καὶ περὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ξηροχώρι, ἐκεῖθεν δὲ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Σκιάθον παραλαβὼν καὶ τὴν γυναῖκα του. Τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Διαμαντῆ ἐπηρεολούθησεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἡ ἀναχώρησις τῶν ὀπαδῶν του, οἵτινες « ἄνευ ἄρτου, ἄνευ μισθοδοσίας, πειναλέοι καὶ γυμνητεύοντες » πρόσφυγες, ἐζήτησαν ἄσυλον εἰς τὴν Σκιάθον καὶ τὴν Σκόπελον, ἔνθα εὗρισκοντο αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐγκαταλειμμέναι καὶ εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν²⁾.

Ἀποχωρήσαντος τοῦ Διαμαντῆ ἐκ τῆς Εὐβοίας, παρέμεινεν ἀρχηγὸς τῆς πολιορκίας τῆς Καρούστου ὁ Καρατάσιος μὲ τὴν μεγαλυτέραν δύναμιν τῶν Βορειοελλαδιτῶν πολεμιστῶν. Μετὰ τοῦ Καρατάσιου ὁ Ἀνδροῦττος εὗρίσκετο εἰς σχετικῶς καλὰς σχέσεις λόγῳ παλαιότερων δεσμῶν καὶ προεπαναστατικῆς συνεργασίας.

3. Ἡ μάχη τοῦ Τρίκκερι

Νέα ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ πολεμικὰ γεγονότα ἐξειλίχθησαν. Ὁ ὑπαρχηγὸς τῶν φαλάγγων τοῦ Κιουταχῆ Σελήχ Πασᾶς, ἐνωθεὶς μὲ τὰ Ἀλβανικὰ στρατεύματα τοῦ Περκόφτσαλη καὶ κατερχόμενος ἐκ Λαρίσης πρὸς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα, καταλαμβάνει τὰ Βουσακία, ἐνῶ ἄλλη φάλαγξ ὑπὸ τὸν Ἰσμαήλ Μπότα, ἀφοῦ κατέλαβε τὰ Λεχώνια τοῦ Πηλίου, τὴν 1ην Μαΐου 1823 προχωρεῖ πρὸς τὸ Τρίκκερι, ἔνθα ἦτο ἐστρατοπεδευμένος ὁ ἀρχηγὸς τῶν Πηλιορητῶν Μῆτρος Βασδέκης. Οἱ Τρικκεριῶται κατεταράχθησαν ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης καὶ ὁ Βασδέκης ἐζήτησε κατεσπευσμένως τὴν συνδρομὴν τοῦ Γέρω Καρατάσιου, ὅστις πράγματι ἔσπευσεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μεγαλυτέρου τμήματος τῆς « Μακεδονικῆς Λεγεῶνος » ἀποτελουμένης ἐκ 2000 ἐμπειροπολέμων καὶ κατὰ πάντα ἀρίστων πολεμιστῶν. Φθάσας εἰς τὸ Τρίκκερι κατέλαβε τὴν ὀχυρὰν θέσιν Παναγιά καὶ προέβη εἰς τὴν κατασκευὴν ὀχυρωματικῶν ἔργων. Τὴν 14ην Μαΐου ἀφήσας τὸν Ἀγγελῆν Γάτσον ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀμύνης τοῦ Τρίκκερι, παρέλαβε 500 Μακεδόνας παλαιοὺς συναγωνιστὰς τοῦ Βερμίου καὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἐπικουρούμενος ἀπὸ θαλάσσης ὑπὸ τῆς ἡρωίδος Μαντῶς Μαυ-

1. Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΟΥ, Ἀπομνημονεύματα τόμ. Ι, σελ. 518. Παράβαλε καὶ Τρικούπην, Ἑλλήν. Ἐπανάστασις, τόμ. 3, σελ. 29.

2. Βλ. ΣΠΗΛΙΑΔΗΝ, ἔνθ' ἄν. τόμ. 1, σελ. 519, Τρικούπην τόμ. 3 σελ. 29-30. Περβλ. καὶ ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΝ, Εὐβοία σελ. 289.

ρογένους ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν νῆσον Ἀλατᾶν κατεχομένην ἀπὸ ἰσαριθμοὺς Τούρκους. Ἡ ἐπίθεσις τῶν Μακεδόνων ὑπῆρξε ὀρμητικὴ· οἱ Τούρκοι κατετροπώθησαν καὶ κατεσφάγησαν μαζί με τοὺς ὁμοφύλους τῶν κατοίκους τῆς νήσου· 240 ἔξ αὐτῶν ὀχυρωθέντες εἰς παλαιὸν μοναστήρι τῆς νησίδος, ἀφ' οὗ ἠμύνθησαν ἀπεγνωσμένως, ἐξορμήσαντες ἵνα διασπάσουν τοὺς πολιορκητὰς κατεσφάγησαν ἅπαντες πλὴν 6 σημαινόντων, τοὺς ὁποίους ἐκράτησεν ὁ Καρατάσιος, σκοπῶν ν' ἀνταλλάξῃ τούτους μετ' Ἑλληνας αἰχμαλώτους. Τὴν ἐπομένην τῆς μάχης ταύτης ἀνεχώρησε καὶ πάλιν διὰ Τρίκκερι ἔνθα ὁ Σελῆχ Πασᾶς προσβαλὼν τὴν ὑπὸ τὸν Γάτσον δύναμιν μετ' 10 000 ἄνδρας ἀπεκρούσθη σθεναρῶς ἀπὸ τὸν ἄρματωλὸν τῆς Ἐδέσσης. Ἡ ἐπίθεσις ἐπανελήφθη καὶ τὴν ἐπομένην μετ' μεγαλυτέραν ὀρμὴν ἐναντίον τῶν ὀχυρωμάτων τῆς Παναγιάς ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν. Ἄλλ' ἢ ἄμυνα τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε ἀνωτέρα τῆς ἐπιθέσεως· ὁ Γέρω Καρατάσιος ἢ ὅπως ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοὺς συμπολεμιστὰς τοῦ Γέρω Τσεκούρας καθήμενος ἐπὶ λίθου ἀτάραχος καὶ ψύχραιμος ἔδιδε τὰς διαταγὰς του καὶ τὸ εὖστοχον πῦρ τῶν πολεμιστῶν κατεκρήμιζε σωρηδὸν τοὺς ἐπιτιθεμένους Ἀλβανούς· οὐδεμίαν λιποψυχίαν ἐσημειώθη ἐκ μέρους τῶν ὀπαδῶν του, οὐδὲν λάθος ἐκ μέρους τοῦ ἐμπειροπολέμου στρατηγοῦ. Οἱ κλέφτες τῶν Μακεδονικῶν βουνῶν ἀντεπαρετάχθησαν εἰς τακτικὸν ἀγῶνα ἐναντίον ἀριτίου στρατοῦ διευθυνομένου ἀπὸ ἀξιωματικούς ἐγνωσμένης ἀξίας καὶ μαχητικότητος καὶ μετὰ κρατερὸν καὶ φονικώτατον ἀγῶνα ἐξῆλθον νικηταί. Ὁ ὑπερήφανος Σελῆχ ὑπεχώρησε πρὸ τοῦ Καρατάσιου καὶ ἐγκατέλειπε τὸ Τρίκκερι. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὸν Καρατάσιον κατὰ τὴν μάχην τοῦ Τρίκκερι δημοσίευμα εἰς τὸν «Φιλόπατρι» τῆς 29-3-1857.¹⁾ «*Ἠκολούθησα τὸν Παποῦν (Καρατάσιον) καθ' ὅλας τὰς ἐκστρατείας του διὰ τῆς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω ἀκόμη τὸ ἀρρενωπὸν καὶ εὐχαρι πρόσωπόν του, μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν ἀκούω ἀκόμη προσφέροντα τὰς μονοσυλλάβους του προσταγὰς καὶ μηδέποτε συγχωροῦντα. Ἅγιον ῥῆγος, τὸ ἐνθυμῶμαι ἕως τώρα, μᾶς κατελάμβανε ὅλους διὰν παριστάμεθα ἔμπροσθέν του· τὸ νεῦμα του ἦτο προσταγὴ ἀδυσώπητος καὶ οὐαὶ εἰς τὸν παραβάτην αὐτῆς· ἡ ἀταραξία του ἐν καιρῶ τῶν μαχῶν ἦτο ἀδριάντος ὀρειχαλκίνου ἀταραξία· οὐδεὶς εἶδεν αὐτὸν ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς ὀπισθοχωρήσαντα ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν. Τὸν ἐνθυμῶμαι, διὰν ἐπὶ τῆς Μαγνησίας κατεπολέμει τοὺς Τούρκους· μόλις ἠριθμούμεθα δισχιλίους περὶ τὸν Παποῦν καὶ ἐναντίον ἡμῶν ἀλλεπάλληλα καὶ ἀτελείωτα ἐφώρμων τῶν ἀπίστων τὰ σίφη εἰς τὸ ὄροπέδιον τῶν Τρικκέρων. Τέσσαρας ἡμέρας διήρκεσεν ἡ μάχη ἐπὶ τῆς αὐτῆς πέτρας, ὁ Γέρωσ ἀσάλευτος ὡς ἡ πέτρα αὐτῆ καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη δεικνύεται ἀπὸ τοὺς ἐντρομούς κατοίκους ὁ τόπος ἐφ' οὗ ἐκάθετο κατὰ τὴν τετραήμερον ἐκείνην σφαγὴν. «*Κι' ἂν ἤθελα τότε νὰ φύγω, ἔλεγεν ἔπειτα γελῶν, μηδὲ μ' ἄφηναν τὰ γεράματα ;*»*

1. Ὅρα I. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ, Ἱστορικὴ ἀνθολογία σελ. 268.

Παραθέτομεν ὡσαύτως ἀπόσπασμα τῆς χαρακτηριστικῆς ἀναφορᾶς, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν ὁ Καρατάσιος εἰς τὴν Κυβέρνησιν σχετικῶς μὲ τὴν μεγάλην μάχην τοῦ Τρίκερι ¹⁾.

» Πρὸς τὸ Σον Μηνιστέριον τοῦ πολέμου
τὴν εὐπειθεστάτην ὑπόκλισιν ἀπονέμω

. Ἐγὼ πρὶν λάβω τὰς ἐπιταγὰς σας, ὁρῶν τὸν εἰς Τρίκερα πόλεμον καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς Πατριδος, αὐθόρμητος μὲ ὄσους συναγωνιστὰς μου καὶ στρατιώτας εἶχα ἦλθα εἰς τὰ ἐδῶ κάμνοντας τὸ πατριωτικὸν μου ἀπαραιτήτων χρέος καὶ θέλω κάμει καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὡς αἱ ἐπιταγαί σας μὲ διατάσσοσι διὰ νὰ μὴ χάσωμεν τοῦτο τὸ ἀκρωτήριο διότι τοῦτο (ὃ μὴ γένοιτο) χαθέντος, χάνεται ὅλον τὸ δικαίωμα τῆς Θεσσαλίας· τὸ δουφέκι μας σὺν θεῷ πηγαίνει ἄριστα· εἰς τὰς τέσσαρας μάχας ὅπου ἐκάμαμεν οἱ Ἕλληνες ἐκέρδισαν τὰς νίκας. Εἰς τὴν πρώτην (καίτοι ἀπόντος μοι) ἔγινεν ἡ μάχη τρομερὰ εἰς τὴν θέσιν τῆς Παναγίας, ὥστε ἐθανατώθησαν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐκατατομήθησαν· δευτέρα μάχη εἰς τὸ ἐν Ἀλατᾶ ²⁾ μοναστήριον ἀπέκλεισα 241 καὶ μετὰ ἕξ ἡμέρας παρεδόθησαν μὲ συχνὸν πυροβολισμὸν τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες διὰ ξίφους ἐπέρασαν, πλὴν 6 τοὺς ὁποίους ὡς κεφαλὴ τῶν ἀποκλείστων ἐμπόδισα μήπως ἀπὸ τὰς αἰχμαλωτισθείσας ψυχὰς ἀπελευθερώσωμεν.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὴν θέσιν τῆς Παναγίας ὄρμησαν οἱ ἐχθροὶ μὲ μεγάλην ὄρμην εἰς τὰ ταμπούρια τῶν Ἑλλήνων νυκτὸς καὶ ἐκοράτησεν ὁ πόλεμος ἕως τὰς ἕξ ὥρας τῆς ἡμέρας, θανατωθέντες καὶ κατατομηθέντες παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἰκανώτατοι ἐχθροὶ· ἄφησαν καὶ τὰ μπαϊράκια τους καὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων δύο μόνον ἐσκοτώθησαν ἐξ αἰτίας τῶν λαφύρων. Τετάρτην δὲ μάχην ἐξῆλθον μὲ τὰ πλοῖα εἰς τὸ ἄντικρον μέρος Γατζέα καλούμενον διὰ νὰ ἐμποδίσω τὰς τροφὰς τῶν ἐχθρῶν καὶ αὐτοὶ ὄρμησαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν διὰ νὰ μᾶς ριχθοῦν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἐρρίχθημεν πρότερον πέροντες τὸ κανόνι τους καὶ 16 κεφάλια καὶ 2 ζωντανὸς καὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς μόνον· ἀλλὰ μ' ὅλον ὅπου δυνάμει θεϊκῆ ἀριστεύει τὸ Ἑλληνικὸ ντουφέκι καὶ ἔφθειρεν ἰκανὸς ἐχθρὸς, αὐτοὶ ὁμως στέκονται ἔγὼ ὡς πασίδηλον δὲν ἔπαυσα ἀπὸ τὸ νὰ πολεμῶ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐξ ἧς ὥρας ἔχασα καὶ σπῆτι μου καὶ πρᾶγμα μου καὶ φαμελίαν μου ³⁾ καὶ εἰς Ὀλυμπον καὶ εἰς Πέταν καὶ εἰς Σοῦλι καὶ Μωρέαν καὶ Εὐριπον καθὼς καὶ τώρα ἐδῶ

. 1823 Ἰουλίου 20 Τρίκερα

Ὁ Στρατηγὸς τῆς Θεσσαλομαγνησίας
ΚΑΡΑΤΑΣΙΟΣ

1. ΧΡ. ΠΕΡΡΑΙΒΟΥ, Ἀπομνημονεύματα πολεμικά, τόμ. 2, σελ. 15.

2. Ὅρα Ἀρχ. Ἑλλην. Παλιγγεν. τόμ. 2 σελ. 80.

3. Παρατίθεται ἀπόσπασμά του ὑπ. ἀριθ. 431 / 15-10-23 ἐγγράφου τοῦ Βουλευτικῆς σχετικὸν μὲ τὰς οἰκογενείας τῶν Καρατάσιου καὶ Γάτσου «... Ἐπειδὴ καὶ

Παρὰ τὴν ἤτταν τῶν ὅμως οἱ ἑναπομείναντες Ἄλβανοὶ τοῦ Περκόφτσα-
λη, λαβόντες σοβαρὰς ἐνισχύσεις ἐκ μέρους τοῦ Κιουταχῆ, ἤρχισαν καὶ πάλιν νὰ
πιέξουν τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον. Ὁ Καρατάσιος ἔγραφε διαρκῶς εἰς τὸ
Μινιστέριον τοῦ Πολέμου ζητῶν ἐνισχύσεις εἰς ἄνδρας, πολεμικὸν ὑλικὸν καὶ
τροφίμα¹⁾). Οἱ Τρικόκεριωῖτες δὲν ἐδείκνυον προθυμίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν πε-
ρίστασιν καὶ τὸ στρατόπεδον ὑπεβάλλετο εἰς μυρίας στερήσεις²⁾· μισθοὺς οἱ
στρατιῶται δὲν ἐλάμβανον καὶ αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν εὐρισκόμεναι ὡς πρόσ-
φυγες εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἐστεροῦντο καὶ ἄρτου ἀκόμη³⁾). Εἰς
αὐτὴν τὴν κατάστασιν εὐρίσκοντο οἱ εἰς τὸ Τρικόκερι ἐστρατοπεδευμένοι Μα-
κεδόνες ὅτε ἀφίκετο ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ Κιουταχῆς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑπολοίπων
φαλάγγων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Χριστόφορος Περραιβὸς προερχόμενος ἐκ Πε-
λοποννήσου.

Τὸν Περραιβὸν ἀπέστειλεν ἡ Κυβέρνησις⁴⁾ ἵνα συνεργασθῆ μετὰ τοῦ
ἐπάρχου τῆς Εὐβοίας Κωλέτη διὰ τὴν καλυτέραν ὁργάνωσιν τοῦ ἀγῶνος καὶ
τὸν ἀνεφοδιασμὸν τῶν στρατευμάτων. Δυστυχῶς ὁ Περραιβὸς ἀπεδείχθη ἀρ-
χομανῆς καὶ ἐλάχιστα συνέβαλε διὰ τὸν κατευασμὸν τῶν παθῶν⁵⁾ καὶ τὴν
προαγωγὴν τοῦ κυρίου σκοποῦ δι' ὃν ἀπεστάλη. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς
φαίνεται ὅτι δυσηρεστήθη μὲ τὸν Καρατάσιον καὶ συνετάχθη μὲ τοὺς κατοί-
κους τοῦ Τρικόκερι ἀποβλέπων εἰς τὸ νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν στρατιωτικὸν ἠγέτην
τῆς Θεσσαλομαγνησίας.

Ὁ Κιουταχῆς⁶⁾, εὐρισκόμενος ἐπὶ κεφαλῆς 7000 Τούρκων εἰς τὸ στρα-
τόπεδον τοῦ Τρικόκερι, στερούμενος τροφῶν καὶ ἀσθενήσας, ἀντιληφθεὶς δὲ
ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Καρατάσιον νὰ ὑποχωρήσῃ, ἐπρότεινε

ὁ στρατηγὸς Καρατάσιος, Ὁλύμπιος καὶ Γάτσος ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καὶ ἱεροῦ ἀγῶνος πολε-
μοῦντες ἀπέλασαν πολλὰ καὶ τὸ τιμαλφέστερον πάντων τὰς οἰκογενείας των, διατάττεσθε ἐν
καιρῷ ὅπου εὐδοκίσει ὁ Κύριος τὴν παράδοσιν τῆς Ἀκροκορίνθου νὰ κρατήσητε ὅλους τοὺς
σημαντικοὺς Τούρκους διὰ νὰ διαπραγματευθῆ ἡ λύτρωσις καὶ ἀπαλλαγὴ τῶν κινδυνενου-
σῶν Χριστιανικῶν ψυχῶν, τῶν οἰκογενειῶν δύο ἀρίστων πολεμιστῶν, θεσμῶν ὑπερμάχων
τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας...» Πρβλ. Ἀρχεῖα Ἑλλ. Παλιγγεν. τόμ. 2 σελ. 618 ἐνθ' ἀν.

1. Πρβλ. Προμηθεύς, τόμ. 2 σελ. 128 - 129.

2. Ὅρα Ἀρχ. Ἑλλ. Παλιγγεν. τόμ. 2 σελ. 527.

3. ΧΡ. ΠΕΡΡΑΙΒΟΥ, Πολεμικὰ Ἀπομνημονεύματα, τόμ. 2 σελ. 17.

4. Ὅρα σχετικῶς Ἀρχ. Ἑλλ. Παλιγγεν. τόμ. 2 σελ. 66, 80, 102, 138 καὶ 464.

5. Ἰστορ. Ἀρχεῖον Ὑδρας τόμ. 9 σελ. 371. «Τοῖς ἐγγενεσιτάτοις προκρίτοις τῆς
Νήσου Ὑδρας... Προσέτι μανθάνομεν ὅτι ὁ Χρ. Περραιβὸς ἦλθεν αὐτοῦ, σκοπὸν ἔχων
ἴσως νὰ μεταβῆ εἰς Ἀντ. Ἑλλάδα καὶ ἐπειδὴ ἐν ταυτῷ εὐρισκόμενος προτιμότερα εἰς Ἀντ.
Ἑλλάδα ἔδωκεν ὑποψίαν διχοστασιῶν, παρακαλεῖσθε μὲ πολιτικὸν τρόπον νὰ τὸν ἐμποδί-
σητε ἕως ὅτου συγκροτηθῆν πληρὴς τὸ Βουλευτικὸν σὰς πέμψῃ καὶ ἐπίσημον ἔγγραφον».

Τῆ 3 Νοεμβρίου 1833 ἐν Ἀργεῖ

Ἐρρωσθε

Π. Νοταρᾶς Ἀσ. Φωτήλας

6. ΧΡ. ΠΕΡΡΑΙΒΟΥ, Πολεμικὰ Ἀπομνημονεύματα τόμ. 2 σελ. 19 - 21.

εἰς αὐτὸν εἰρήνην, ὑποσχεθεὶς νὰ παραδώσῃ τὴν ἐν Θεσσαλονίκη ἐν αἰχμαλωσίᾳ εὐρισκομένην οἰκογένειάν του καθὼς καὶ τὴν τοῦ Γάτσου. Ὁ Περραιβὸς ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Κιουταχῆς ἐξηπάτησε τὸν Καρατάσιον διὰ νὰ διαφύγῃ τὸν βέβαιον ὄλεθρον τοῦ στρατοπέδου του. Ἐπὶ καὶ ὁ Ὁρλάνδος ὅλως ἀβασανίστως, στηριχθεὶς εἰς τὰς ἀναξιόπιστους¹⁾ πηγὰς τοῦ Περραιβοῦ, κατηγορεῖ τὸν ἀνδρεῖον Καρατάσιον ὡς συνθηκολογήσαντα αἰσχροῦς μὲ τοὺς Τούρκους²⁾. Ὁ Περραιβὸς διαρκῶς υπέβλεπεν τὸν συνετὸν γέροντα Καρατάσιον καὶ οὐδὲν κατορθώσας κατ' αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ καὶ μετὰ θάνατον. Παρ' ὅλον δὲ ὅτι προσπαθεῖ νὰ περιγράψῃ καὶ τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης διὰ τῆς ὁποίας ὁ Καρατάσιος ἠλευθέρωνε τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν υἱὸν του Γιαννάκη αἰχμαλώτους ἐν Θεσ)νίκη, ἐλάμβανε ὀλόκληρον τὴν νῆσον Εὐβοίαν καὶ μισθοῦς 800 στρατιωτῶν, δὲν μᾶς δικαιολογεῖ πῶς οὐδὲν ἐξ αὐτῶν συνέβη εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ πῶς ὁ Καρατάσιος εὐθύς μετ' ὀλίγον εὐρίσκετο ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ σώματός του εἰς Σκιάθον πολεμῶν τὸν Τοπάλ πασᾶν. Ἡ διχόνοια τῆς ἐποχῆς δὲν ἐγνωρίζεν ὕρια, προδότηι δὲ εἶχον ἀποκληθῆ ἐκ περιτροπῆς οἱ ἐνδοξότεροι τῶν ἀγωνιστῶν. Ἐντὶ παντὸς ἄλλου κρίνομεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν ἀπόσπασμα τοῦ ἀγωνιστοῦ Κασομούλη ἐπὶ τῶν γεγονότων³⁾: «Ὁ Καρατάσιος εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐβγήκεν μὲ ὅλους τοὺς Μακεδόνας ἀπὸ τὰ νησιὰ καὶ προκατέλαβεν τὸ Τρίκκερι καθὼς καὶ τὸ στενὸν τοῦ κόλπου καὶ ἐνίκησεν τὸν Ταχίρ πασιᾶν εἰς ὅλους τοὺς πολέμους. Ὁ Ἰσοφ πασιᾶς Περκόφτζαλης εἶχεν ἀπεράσει εἰς Εὐβοίαν καὶ ἐκινήθη κατὰ τοῦ στρατοπέδου ὅπου διοικοῦσεν ὁ Διαμαντῆς Νικολάου. Ὁ Διαμαντῆς ἀμελήσας καὶ αὐτοῦ τὰ χρέη του, ἐγαλάσθη ὁ στρατὸς του μετὰ δύο ἡμερῶν μάχην καὶ ἔχασεν καὶ μερικὸν καλοὺς ἀξιωματικούς. . . . Ἐφ' οὗ ἐσκορπίσθη ὁ πολιορκητικὸς στρατὸς τῆς Εὐβοίου ἐλείψαν αἱ προμήθειαι τοῦ στρατοῦ τοῦ Καρατάσιου. Οἱ Τούρκοι βιασμένοι ἀπὸ ἀδυναμίας ἤρχισαν νὰ διαπραγματεύωνται τὴν ὑποχώρησιν τοῦ στρατοῦ, ἐπὶ λόγῳ νὰ ἡσυχάσῃ ὁ λαός. Ὁ Καρατάσιος δυσκολευμένος καὶ αὐτὸς ἀναγκασμένος καὶ ἀπὸ τὸν στρατὸν ἐνέδωκεν εἰς μίαν συνθήκην ὅπου ἔκαμαν ἀναμεταξύ των καὶ ἐγράβηξεν τὸ στρατεύμα εἰς τὰ νησιὰ Σκιάθον καὶ λοιπά. . . . ». Αὐτὴ εἶναι ἡ περιβόητος καὶ κατασκευοφανηθεῖσα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Καρατάσιου συνθήκη.

Εἰς τὴν Σκιάθον γενομένης συσκέψεως τῶν Ὀλυμπίων ἀρχηγῶν παρισταμένου καὶ τοῦ Περραιβοῦ ὑπεγράφη συνυποσχετικὸν τοῦ ἀγῶνος ὑπὸ χρονολογίαν 26 Αὐγούστου 1823. Παρίσταντο 9 ἀρχηγοὶ Ὀλύμπιοι, οἵτινες

1. Περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ Περραιβοῦ βλέπε Π. Ζερλέντη ἐν «Παρνασσῶ» τόμ. 12 (1888) σελ. 311, 324, 363. Πρὸβλ. ὡσαύτως Κ. ΡΑΔΟΥ, ἐν Δελτίῳ Ἱστορ. Ἐθν. Ἐταιρ. τόμ. 7 σελ. 261 καὶ Ἀ. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Μακεδ. Ἡμερολογίῳ 1939.

2. ΟΡΑΑΝΔΟΥ, Ναυτικά, τόμ. 1 ἔτος β', σελ. 374 ἐξ.

3. Βλ. Ν. ΚΑΣΟΜΟΥΛΗ, Ἐνθυμῆμα στρατιωτικά, τόμ. 1, σελ. 310 ὑποσημ. 2.

ὠρκίσθησαν καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ Ἁγῶνος ἀνεγνώρισαν παμψηφεί ὡς Γενικὸν Ἀρχηγὸν τὸν στρατηγὸν Καρατάσιον ¹⁾ καὶ ὑπεσχέθησαν ὑπακοὴν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν ἀποφασίσαντα νὰ συνεργασθῆ ἤδη μετ' αὐτοῦ Μινίστρον Χριστ. Περραιβόν ²⁾).

Εἰς τὴν Σκιάθου, κατόπιν συσκέψεων τῶν διευθυνόντων τὰ Μακεδονικὰ στρατεύματα, ἀπεφασίσθη νὰ ἐνεργηθῆ ἐκστρατεία πρὸς κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας καὶ κλείσιμον τῶν στενῶν τῶν Τεμπῶν. Εἰς 3000 ἄνδρας ἀνήρχοντο οἱ Μακεδόνες τῆς Σκιάθου, Σκοπέλου καὶ Εὐρίπου, ὑπελογίζετο δὲ ὅτι διπλάσιοι θὰ προσήρχοντο διὰ τὸν ἀγῶνα Πηλιορεΐται καὶ ἄλλοι Θεσσαλοὶ ³⁾).

Ἡ Κυβέρνησις ὁμῶς ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν γενομένην ἔξοδον τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου, τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Πασᾶ τῆς Σκόδρας καὶ τὰς πολεμικὰς προπαρασκευὰς τοῦ Κιουταχῆ ἐν Λαρίσσει, ἀπηγόρευσε δι' ἰδιαίτερων ἐγγράφων καὶ προφορικῶν διαταγῶν τὴν ἐνέργειαν ταύτην τοῦ Καρατάσιου καὶ Περραιβοῦ, οὔτινες καὶ συνεμορφώθησαν.

Οὐχ ἦττον δύναμις ἐκ 1200 πολεμιστῶν Μακεδόνων, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι κατήγοντο ἐκ τῆς Χαλκιδικῆς, διαταγῆ τῆς Κυβερνήσεως ἀπεστάλησαν εἰς τὰ Ψαρρὰ ἵνα συμπολεμήσουν μετὰ τῶν Ψαρριανῶν διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἠρωϊκῆς ταύτης νήσου, ἀπειλουμένης ἐκ τῆς ἀποβάσεως ἀγχημάτων. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Μακεδόνων τούτων ἐτάχθησαν οἱ ὀπλιτάρχαι τῆς Χαλκι-

1. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ, Ἀρματοῦλοι καὶ κλέφτες σελ. 104.

2. Σχετικῶς μὲ τὴν συνεργασίαν Καρατάσιου - Περραιβοῦ κατέχομεν εἰς τὸ πρῶτότυπον καὶ δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν μᾶς παρεχώρησεν ὁ φιλλίστωρ καὶ ἐγκριτος δικηγόρος τῆς Θεσβόνικης κ. Ν. Μαργαρίτης, ἀπόγονος ἀγωνιστῶν τοῦ Πηλίου.

« Γενναϊότητα στρατηγὲ καὶ ἀδελφὲ ἐκ ψυχῆς σ' ἀσπάζομαι. Ταύτην τὴν ὥραν ἐβελαιώθημεν ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐμβῆκαν εἰς Ὠρεοὺς καὶ κατέκανσαν αὐτούς. Ὅθεν ἡ δουλειὰ τῆς Εὐρίπου ἐτελείωσεν. Ὁ Καπετὰν Διαμαντῆς καὶ Ἐπαρχος Κωλέτης ἦλθον ἐδῶ εἰς τὴν σκάλαν μέσα εἰς ψαρριανὸν καράβι, ὃ Ὀδυσοεὺς ἐπήγεν εἰς Τάλαντονῆσι καὶ ἴσως ἕως τῆς ὥρας νὰ ἐπέρασε εἰς τὴν Στερεὰν δι' ὃ ἐκτέλεσε ἐκείνο πὺν σοῦ ἔγραψα (;) σήμερον καὶ ὑγαίνετε.

Τῆ 27 Ἰουλίου 1823

Τρίκκερι

Ὅλος ἀδελφός σου

Χρ. Περραιβός

Καιρὸν δὲν ἔχομεν νὰ στεκόμεθα καὶ νὰ συλλογίζομεθα, ἀλλὰ νὰ ἐνεργήσωμεν μὲ ταχύτητα. Εἶναι καλὰ νὰ δώσητε τὴν ἄδειαν νὰ ἀπεράσουν ὅλα τὰ γυναικόπαιδα εἰς τὰ παλιὰ Τρίκκερα καὶ νὰ μένουν οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ μὲ τ' ἄρματα.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐπιστολῆς

Τῷ γενναϊοτάτῳ στρατηγῷ Κυρίῳ Κρ Καρατάσῳ

Εἰς τὸ στρατόπεδον

Ἡ ἀνωτέρω ἐπιστολὴ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἡμερολόγιον « Φήμη » τοῦ 1888 σελ. 22. Πρβλ. καὶ Ἀρχεῖα Παλιγγ. τόμ. 2 σελ. 241.

3. ΧΡ. ΠΕΡΡΑΙΒΟΥ, Πολεμ. Ἀπομνημονεύματα, τόμ. 2 σελ. 21 - 25.

δικῆς Γούλας Κασσανδρινός¹⁾ καὶ καπετὰν Κότας, ὁ Σκλαβοῦνος, ὁ Νάνος Τουρούντζιας Σιατιστεύς, ὁ Κοζανίτης Ἰωάννης Τσόντζιας καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ ὁ πρόκριτος τῆς Βάλτας Γιαννιός. Αὐτοὶ ὑπῆρξαν τὰ ἡρωϊκώτερα θύματα τῆς αὐτοθυσίας εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Κατέχοντες τὸ φρουρίον καὶ πολεμήσαντες ὡς λέοντες ἐπὶ διήμερον ἐναντίον τῶν 10000 Ἀλβανῶν καὶ Τούρκων, ἀπολέσαντες δὲ πᾶσαν ἐλπίδα ἔθεσαν πῦρ εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην τοῦ φρουρίου καὶ 600 περίπου ἐξ αὐτῶν ἀνετινάχθησαν εἰς τὸν ἀέρα μετὰ τῶν ἐπιδραμόντων ἐχθρῶν. Τὸ ὄλοκαύτωμα τῶν Μακεδόνων τούτων εἰς τὴν ἡρωϊκὴν νῆσον, ἡ θυσία τοῦ Γεωργάκη Ὀλυμπίου καὶ ὁ συγκινητικὸς θάνατος τῶν παρθένων τῆς Ναούσσης, ἀποτελοῦν παραδείγματα μεγαλειώδους αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας.

Ἡ συγκέντρωσις ὅμως τῶν πολυαρίθμων Μακεδόνων κὶ Θεσσαλῶν πολεμιστῶν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ τὰς ἄλλας Βορείους Σποράδας, ἡ ἔλλειψις τροφίμων καὶ μισθοδοσίας, ἡ χειρόστη κατάστασις τῶν προσφυγικῶν οἰκογενειῶν καὶ αἱ ἐμφανισθεῖσαι ἀσθένειαι ἐδημιούργησαν μεταξὺ Μακεδονο - Θεσσαλῶν καὶ ἐντοπίων ἔριδας φοβερᾶς. Ἀπολέσαντες ἐξ ἄλλου τὴν ἐλπίδα ἐπιστροφῆς εἰς τὰς πατρίδας των καὶ ἔνεκα τῆς ματαιωθείσης, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ἐκστρατείας πρὸς τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν ἤρχισαν νὰ διατρέφονται ἐκ τῶν πόρων τῆς χώρας, οὐδενὸς φειδόμενοι καὶ ὠθοῦμενοι ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῶν ἄλλων στερήσεων καὶ ἀναγκῶν, ἠδίκων τοὺς ἡμέρους νησιώτας, ἀδυνατοῦντας ν' ἀνταπεξέλθουν κατὰ τῶν πολεμικωτάτων Ὀλυμπίων.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1823 μερίμνη τοῦ Κωλέτη ἐπαρχοῦ τῆς Εὐβοίας καὶ κατ' ἐντολήν τῆς Κυβερνήσεως²⁾ τέσσαρα πλοῖα τῶν Ψαρῶν, ἀποσταλέντα εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον, προσεπάθησαν νὰ μεταφέρουν τὰ Ὀλυμπιακὰ στρατεύματα εἰς Ὀρεοὺς πρὸς ἀναζωπύρωσιν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Εὐβοίᾳ. Ἡ νέα αὕτη ἐκστρατεία καὶ πάλιν ἐνανάγησεν ἐλλείψει τῶν ἀναγκαίων καὶ διότι οἱ Ὀλύμπιοι δὲν ἠννόουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς οἰκογενεῖας των εἰς τὴν Σκιάθον, φοβούμενοι τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ἐν τῷ μεταξὺ δυσμένειαν τῶν νησιωτῶν ἐναντίον των, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἤρχισαν νὰ παρουσιασθοῦν.

1. Ὅρα διὰ τὴν ἀποστολὴν ταύτην καὶ ΠΟΥΚΕΒΙΑ, σελ. 635. Κατὰ τὸν Μ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Ἱστορικὰ Ἑλλην. Παλιγγενεσίας σελ. 477, πρόκειται περὶ τοῦ Λάμπρολ Κασσανδρινοῦ. Πρὸβλ. ΜΑΜΟΥΚΑ, τὰ κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν, τόμ. 11 παρ. σελ. 869 καὶ Κ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ, Ὑπόμνημα τῆς νήσου ψαρῶν τόμ. 1 σελ. 162, εἰς, 455, 459, 460.

2, Πρὸβλ. Ἀ. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ, Οἱ πρόσφυγες καὶ τὸ προσφυγικὸν ζήτημα κατὰ τὴν ἐπανástασιν τοῦ 1821, Θεσνίκη 1939, σελ. 34, 35, 36.

4. Ἡ Μάχη τῆς Σκιάθου

Περὶ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ τουρκικὸς στόλος ὑπὸ τὸν Καπουδὰν Μωχαμὲτ Χορσέφ Τοπάλ Πασάν ἔφθασεν εἰς τὰ παράλια τῆς Χαλκιδικῆς καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὰς νήσους Σκόπελον, Σκιάθον καὶ Σκῦρον τὸν διερμηνέα Στέφανον Βογορίδην, ἵνα ζητήσῃ τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν. Οἱ Σκιαθιώται καὶ κυρίως οἱ πρόκριτοι τῆς νήσου ταύτης ὄχι μόνον ἐδήλωσαν ὑποταγὴν, ἀλλὰ παρεκάλεσαν τὸν τοῦρκον ναύαρχον ν' ἀποστείλῃ ἀγήματα ἵνα ἀποδιώξῃ ἐκεῖθεν τὰ Ὀλυμπιακὰ στρατεύματα μὲ τὴν περιέργον δικαιολογίαν ὅτι κατεκράτουν τὴν νῆσον καὶ ἐπεβάρουν τὸς κατοίκους. Πράγματι ὁ Χορσέφ Πασᾶς τὴν 8ην Ὀκτωβρίου ἀνεφάνη πρὸ τῆς Σκιάθου μὲ 13 πλοῖα καὶ περιέπλευσε ταύτην ἵνα εὔρη καταλλήλον μέρος δι' ἀπόβασιν. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἔνταῦθα ὅτι ὁ Χορσέφ εἶχεν ἀποστείλῃ καὶ ἀντιπρόσωπόν του, τὸν ὁποῖον οἱ Σκιαθιώται ἐδέχθησαν ὡς διοικητὴν εἰς τὸ φρούριον τῆς νήσου· τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι τὸ φρούριον ἐτάχθη μὲ τὸ μέρος τῶν τούρκων.

Ἡ κατάστασις ἤδη εἰς τὴν νῆσον ταύτην παρουσιάζετο λίαν κρίσιμος καὶ ἡ θέσις τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων καὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ οἰκογενειῶν αὐτῶν αὐτόχρημα τραγική. Γενομένης συσκέψεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ἐκτὸς τοῦ ἀρχηγοῦ Καρατάσιου, ὁ Διαμαντῆς, ὁ Γάτσος, ὁ Περραιβός, ὁ Μπίνος, ὁ Γούλας καὶ ὁ Συρόπουλος, ἐγένετο δεκτὴ ἡ γνώμη τοῦ Γάτσου καὶ ἀπεφασίσθη πάση θυσίᾳ ν' ἀντιταχθοῦν κατὰ πάσης ἀποβάσεως ἀγνημάτων εἰς τὴν νῆσον. Τὰ γυναικόπαιδα τῶν Ὀλυμπίων ἀπεστάλησαν μαζὶ μὲ ἀπόσπασμα πολεμιστῶν εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Παναγίας Εὐαγγελιστρίας, δίωρον ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς πρωτευούσης τῆς νήσου, 150 δὲ ἄνδρες ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Γασάμη Καρατάσιου ἀνέλαβον νὰ ἐπιτηροῦν τοὺς ἐν τῷ φρουρίῳ Σκιαθιώτας ὑπὸ τὸν τοῦρκον διοικητὴν¹⁾, οἱ δὲ ἀρχηγοὶ μὲ τοὺς ἐναπομείναντα κατέλαβον τὰς κατωτέρω θέσεις: ὁ Καρατάσιος τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς κομοπόλεως, ὁ Περραιβὸς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὁ Μπίνος τοὺς Ἀνεμομύλους ἔχων καὶ τὸν Συρόπουλον συμπαραστάτην, ὁ Γάτσος τὴν πλέον ἐπικίνδυνον θέσιν Ὀβριόκαστρον καὶ ὁ Διαμαντῆς μὲ τὸν Γούλαν τὸ δυτικὸν τμήμα τοῦ λιμένος. Ὅλη ἡ δύναμις ἀνήρχετο εἰς 800 πολεμιστάς. Τὴν ἐπομένην, 9ην Ὀκτωβρίου 1823, ὁ στόλος, ἀφ' οὗ ἐπλησίασε καὶ ἐβρομβάρδισε σφοδρότατα τὰς κατεχομένας θέσεις ἄνευ σχεδὸν ἀποτελέσματος, ἐπεχείρησε ν' ἀποβιβάσῃ ἀγήματα. Οἱ Μακεδόνες κατέχοντες καταλλήλους θέσεις μὲ συνεχεῖς πυροβολισμοὺς ἐπέφερον μεγάλας βλάβας εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἠνά-

1. Πρὸβλ. ΠΕΡΡΑΙΒΟΥ, Ἀπομνημονεύματα τόμ. 2 σελ. 23-25. Ἀρχ. Ἑλλην. Παλιγγ. τόμ. 2 σελ. 6. Κ. ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ, Ὑπόμνημα τῆς νήσου ψαρρῶν τόμ. 2 σελ. 34.

γκασαν τὰς λέμβους νὰ ἀπομακρυνθοῦν¹⁾. Τελευταία ἀπόπειρα ἀποβιάσεως ἐγένετο τὸ ἀπόγευμα. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀγημάτων ἐτέθη ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ στόλου ὑποναύαρχος Ταχῆρ πασᾶς ἀποφασισμένος νὰ καταλάβῃ πάση θυσίᾳ τὴν νῆσον. Παρὰ τὸ πυκνὸν καὶ εὐστοχὸν πῦρ τῶν Ἑλλήνων αἱ λέμβοι κατῶρθωσαν ν' ἀποβιάσουν στρατεύματα εἰς τὴν παραλίαν· καὶ τότε ἐγράφη μία ἀπὸ τὰς ἐπικὰς σελίδας τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας. Οἱ ἀμυνόμενοι πολεμισταὶ βλέποντες τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς καταλήψεως τῆς νήσου ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Ταχῆρ πασᾶ καὶ μετὰ αἱματηρότατον ἐκ τοῦ συστάδην ἀγῶνα, τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἀποσυρθῆ ἐκ τῆς παραλίας²⁾. Τετρακόσια πτώματα ἐχθρικά ἔκειντο εἰς τὰ γραφικὰ ἀκρογιαλῖα τῆς Σκιάθου, αἱ δὲ ἀπώλειαι τῶν ἀμυνομένων ἦσαν ἐλάχισται. Τὴν ἐπομένην ὁ Χορσέφ πασᾶς, ἀηλητισμένος ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ πληροφορηθεὶς τὸν ἐκπλουν τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου ὑπὸ τὸν Μιαούλην ἐκ τῆς Ὑδρας, ἀνεχώρησε διὰ τὸν Παγασητικόν, ἔνθα καὶ ὁ στόλος του κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ὑδραίων. Ἐκτοτε οὐδεμία ἐπεχειρήθη ἀπόβασις Τούρκων εἰς τὴν Σκιάθον³⁾.

Ὁ Περραιβὸς μετὰ τὴν μάχην τῆς Σκιάθου διαφωνήσας ἐκ νέου πρὸς τὸν Καρατάσιον ἀνεχώρησεν εἰς Ὑδραν καὶ ἐκεῖθεν κατηνθύνθη εἰς Μεσολόγγιον. Ἄφ' ἐτέρου ὁ Καρατάσιος ἐπὶ κεφαλῆς 1000 πολεμιστῶν, ἐντολῇ τῆς Κυβερνήσεως, μετέβη εἰς τὴν Κάρυστον προκειμένου νὰ συμπράξῃ μετὰ τοῦ Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούτσου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως ταύτης. Ὁ Ὀμέρ πασᾶς τῆς Εὐβοίας, ὑποφέρων ἐκ λιμοῦ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνεφοδιασθῆ ἀπὸ θαλάσσης ἔνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου, ἐπεχείρησε διὰ δόλου νὰ ἀποσυρθῆ ἐκ τῆς Καρύστου. Οἱ Ἕλληνες ὅμως τῆς πόλεως ταύτης εἰδοποίησαν δι' ἀγγελιαφόρου τὰ ἑλληνικὰ σώματα, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν ληφθέντων μέτρων ἐξηνάγκασαν τὸν Ὀμέρ πασᾶν εἰς τὰ στενὰ τῆς Κακῆς Σκάλας παρὰ τὸ χωρίον Βαθὴν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Κάρυστον μετὰ πολλῶν ἀπωλειῶν⁴⁾. Ἐκ τῆς Καρύστου ὁ Καρατάσιος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Σκιάθον. Δυστυχῶς ἐδημιουργήθη καὶ νέα διάστασις μεταξὺ τῶν πολεμιστῶν καὶ τῶν προκρίτων τῆς νήσου τῶν πρώτων κατηγορούντων τοὺς Σκιαθιῶτας ἐπὶ φιλοτουρκισμῷ ἀλλὰ καὶ διατρεφομένως βιαίως εἰς βᾶρος τῆς περιοουσίας των. Οἱ Σκιαθιῶται διεμαρτυρήθησαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν κατ' ἐπανάληψιν καὶ τελικῶς ἀπεστάλη ὡς φρουράρχος τῆς νήσου ὁ Ὑδραῖος Ἀναγνώ-

1. Ἀρχεῖα Ἑλλην. Παλιγ. τόμ. 2 σελ. 606. Πρβλ. Κ. ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ, Ἀπομνημονεῖματα ἐκστρατειῶν καὶ ναυμαχιῶν τοῦ Ἑλλ. στόλου σελ. 35.

2. Λ. ΚΟΥΤΣΟΝΙΚΑ, Γενικὴ Ἱστορία τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως, τόμ. 2 σελ. 78.

3. Ἀνάγνωθι τοὺς ἐπαίνοις καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν Καρατάσιον διὰ τὴν μάχην τῆς Σκιάθου εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 556 καὶ 557 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1823 ἔγγραφα τοῦ Βουλευτικοῦ ἐν Ἀρχ. Ἑλλην. Παλιγ. τόμ. 2 σελ. 679-680.

4. ΠΟΥΚΕΒΙΑ, Ἱστορία Ἑλλην. Ἀναγεν. σελ. 989. Πρβλ. καὶ Ἀρχεῖα Ἑλλην. Παλιγ. τόμ. 2 σελ. 635.

στης Μποσλῆς ὡς καὶ ὁ Παῦλος Παρασκευᾶς ἵνα συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ Καρατάσιου διὰ τὴν εὐταξίαν τῆς νήσου καὶ τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐρίδων¹⁾).

Κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως ὁ Καρατάσιος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ σώματός του κατηνθύνθη εἰς τὴν νῆσον Ὑδραν, ἡ ὁποία ἠπειλεῖτο δι' ἀποβάσεως στρατευμάτων ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Ἰμβραήμ. Παραμείνας ἐκεῖ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐπέστρεψεν ἀκολούθως εἰς Ἀθήνας²⁾).

5. Οἱ Μακεδόνες εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἡ μάχη τοῦ Σχοινόλακα

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας. Ἡ Ἐπανάστασις εἰς τὴν Πελοπόννησον εἶχεν ἐπιβληθῆ, διότι οἱ ἀγῶνες τῆς Μακεδονίας, τῆς Ρούμελης ἀλλὰ καὶ τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος εἶχον ἀπασχολήσει τὰς σημαντικωτέρας τῶν τουρκικῶν δυνάμεων.

Ἡ δόξα τοῦ Κολοκοτρώνη ἀντιλαλοῦσε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὁ δὲ γενναῖος ἀρχιστράτηγος ἀναδειχθεὶς διὰ τὰς τοπικὰς νίκας του ἤρχισε δυστυχῶς μὲ κίνδυνον τῶν ἐλπίδων τῆς ἀγωνιζομένης περαιτέρω Ἑλλάδος ν' ἀναμειγνύεται εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ νὰ παρεκτρέπεται.

Εἶχεν ἐκλεγῆ τῇ ἐπιμονῇ στρατιωτικῶν κύκλων, ἀλλὰ καὶ τινων πολιτικῶν δυσηρεστημένων, ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ εἰς τὸ Ναύπλιον. Ὁ Κολοκοτρώνης καὶ οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν Πελοποννησίων ἡγετῶν συνε-

1. Ἱστορ. Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 10 σελ. 45, 51, 86 καὶ 271.

2. Αὐτόγραφον τοῦ ἀγωνιστοῦ Τ. ΒΕΛΕΝΤΖΑ, (Ἀρχεῖον Μακρυγιάννη σελ. 288) λέγει « Στὰ 1824 ἐπεράσαμε εἰς Ὑδρα ὅλοι οἱ ὄπλαρχηγοὶ τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας ὅπου εἴχαμε ἀρχηγὸν τὸν Καρατάσιον, τὴν ὁποία φοβέριζεν ὁ Μπραῖμης καὶ ὁ Σουλτάνος νὰ τὴν χαλάσῃ καθὼς χάλασε καὶ τὰ Ψαρά. Ὅντας ἐκεῖ ἐφιλιωθήκαμε μὲ τὸν Μακρυγιάννη καὶ συνωμιλήσαμε μὲ τὸν Καρατάσιον καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ὄπλαρχηγούς ὅτι χωρὶς Διοίκησιν καὶ Νόμους δὲν ἰσχύομε καὶ νὰ εἶναι εἰς τὴν διάκρισιν ὀλόκληρον τὸ ἔθνος, τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τῆς συντροφειᾶς καθὼς καὶ τοῦ Ὀδυσσεᾶ καὶ ἐπίλοιπων καὶ πολλὰς ἱστορίας θὰ ἀποδείξουν τὰς πράξεις των, εἰμίναμε σύμφωνοι νὰ εἴμαστε ἐπὲρ τῶν Νόμων τῆς Πατριδος. Καὶ ὅσοι εἴμεθα μὲ τὸν Καρατάσιον ἀναχωρήσαμε ἀπὸ Ὑδρα καὶ ἤρθαμε εἰς τὴν Ἀθήνα νὰ ξεχειμάσωμε. Ὅντας ἐμεῖς στὴν Ἀθήνα ἐμάθαμε ὅτι σηκώθηκεν ὁ Κολοκοτρώνης, Ζαΐμης, Ντελιγιαννέοι, Νοταραῖοι, Λονταῖοι σχεδὸν ὅλη ἡ Πελοπόννησος ἐναντίον τῶν Νόμων. Ἡ Διοίκησις ἔστειλε τὸν Ἀδὰμ Λούκα ὄντας Ὑπουργὸς Πολέμου, νὰ μᾶς πάρῃ νὰ πᾶμε εἰς Πελοπόννησον ἐναντίον τῶν ἀντάρτηδων τὸ σῶμα τοῦ Καρατάσιου καὶ τοῦ Γκούρα. Ἀφοῦ μᾶς παρεκίνησε κανένας δὲ θέλησε νὰ πάγῃ καὶ γύρισε ἄπρακτος· καὶ ὕστερα βιάστηκε ἡ διοίκησις καὶ ἀπέστειλε τὸν Μακρυγιάννην καὶ ἦλθε στὴν Ἀθήνα καὶ συνωμιλήσαμε μασὺν καὶ ἐπαρεκίνησε τὸν Καρατάσιον· ὁ Γκούρας τὸ ἔπεξε ὅτι ἦταν τὸ ἓνα μὲ τοὺς ἀντάρτιδες καθὼς καὶ ὁ Ἀνυσσεᾶς καὶ ἄλλοι Ρουμελιῶτες. Ἀφ' οὗ εἶδε ὁ Γκούρας ὅπου κίνησε ὁ Καρατάσιος, τότε ἐκίνησε καὶ αὐτὸς καὶ πήγαμε σὺν Ἀγίῳ Γιώργῃ ... ».

κρούοντο μὲ τοὺς νησιώτας. Μόλις ὁ ἀήρ τῆς ἐλευθερίας ἤρχισε νὰ θωπεύῃ τοὺς σκληρῶς ἀγωνιζομένους Ἑλληνας ἐνεφανίσθησαν τὰ ἐθνοφόρα πολιτικά πάθη καὶ τὰ κακὰ τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, τὰ ὅποια ἦσαν ἀσυγκρίτως μεγαλύτερα καὶ φοβερώτερα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

Ὁ Ὑδραῖος Γεώργιος Κουντουριώτης, γόνος ἐνδόξου οἰκογενείας, ἡ ὁποία τὰ πάντα εἶχε προσφέρει εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Γένους, τυγχάνων πρόεδρος τοῦ Βουλευτικοῦ, συνεχρούσθη πρὸς τὸν Κολοκοτρώνη. Ἐκ τῆς συγκρούσεως ταύτης προέκυψαν ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια ἔθεσαν εἰς μέγιστον κίνδυνον, οὐ μόνον τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ὁ Κουντουριώτης ἐκτὸς τῶν νησιωτῶν εἶχε συνεργάτας τοὺς Μανιάτας, ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὺς Πελοποννησίους ἀντιπάλους τοῦ Κολοκοτρώνη. Παρ' ὅλα ταῦτα μὴ δυνάμενος νὰ καταβάλῃ τοὺς ἐπαναστάτας ἀπέστειλε τὸν Ἀδάμ Δούκαν καὶ τὸν Μακρυγιάννην εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα¹⁾ ἵνα μετακαλέσῃ τοὺς Ρουμελιώτας τοῦ στρατηγοῦ Γκούρα, τοὺς Σουλιώτας τοῦ Τζαβέλλα καὶ ἕξ Ἀθηνῶν τοὺς Ὀλυμπίους τοῦ Καρατάσιου, προτιθέμενος νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ στρατεύματα ταῦτα, ὡς λίαν ἐμπειροπόλεμα, κατὰ τῶν ἀναταρτῶν τοῦ Κολοκοτρώνη. Ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης ἐθεωρήθη ὁ μᾶλλον ἐνδεειγμένος διὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτην, ἦτο ἰδιαιτέρος φίλος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Κωλέτη καθὼς καὶ τῶν Ρουμελιωτῶν καὶ Ὀλυμπίων.

Τὴν 22 Νοεμβρίου ὁ Γκούρας καὶ ὁ Καρατάσιος φθάνουν εἰς τὴν Κόρινθον. Οἱ ἐπαναστάται μόλις ἐπληροφορήθησαν τὴν ἀφίξιν των, γνωρίζοντες καλῶς τὴν πολεμικὴν ἀξίαν τῶν Ρουμελιωτῶν καὶ τῶν Μακεδόνων, κατεθορυβήθησαν, συνῆλθον εἰς τὴν Καρύταιναν καὶ προεδρεύοντος τοῦ Ἀναγνώστη Δεληγιάννη ἀπέστειλαν εἰς τὸν Καρατάσιον καὶ τὸν Γκούραν τὴν ἑξῆς λίαν ἀξιωματικὴν ἐπιστολήν.

Γενναιότατοι Καπετανεῖοι Ρουμελιῶται,

Ἡμεῖς μὲ τὸ νὰ ἔχωμεν δικαίωμα καὶ ἰντερέσα τῆς πατρίδος μας Πελοποννήσου ἐκινήθημεν ἐναντίον τῆς τυραννίας μερικῶν ἀτόμων καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα πατριῶται δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ κινήθωμεν μεταξὺ μας εἰς ἐμφύλιον πόλεμον. Ὅθεν ἂν εἰσθε Ἑλληνες καὶ πατριῶται δὲν πρέπει νὰ ἀνακατωθῆτε εἰς τὰ τῆς Πελοποννήσου πράγματα, ἀλλὰ νὰ σταθῆτε ἀδιάφοροι καὶ ἂν ἔχετε κανένα δίκαιον θέλει τὸ λάβετε ἐν καιρῷ τῶ δέοντι· εἰ δὲ θελήσετε νὰ ἀνακατωθῆτε εἰς τὰ τῆς Πελοποννήσου πράγματά μας, ὅτι σὰς ἀκολουθήσῃ ὄρεσθε καὶ ἡμεῖς μένομεν ἀνεύθυντοι.

Ἀναγνώστης Δεληγιάννης
Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

1. Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ, Ἀθην. Ἀρχεῖον. Ἐγγράφα στρατηγοῦ Γκούρα, σελ. 328, 331, 335, 337.

Ἐκτελοῦντες τὰς διαταγὰς τῆς νομίμου Κυβερνήσεως ὁ Καρατάσιος μὲ τὸν Γκούραν ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ Ἀκροκορίνθου καὶ ἐξηνάγκασαν τοὺς μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη συμπράττοντας ¹⁾ Λόντον καὶ Νοταρᾶν καὶ πολιορκοῦντας τὸν Ἀκροκόρινθον κατεχόμενον ὑπὸ κυβερνητικῶν στρατευμάτων νὰ λύσουν τὴν πολιορκίαν καὶ ν' ἀπέλθουν εἰς Ἅγιον Γεώργιον, ἔνθα δώσαντες μάχην ἐνίκηθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν ὑπὸ μιᾶς φάλαγγος τοῦ Καρατάσιου.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παπαφλέσσας εἶχε ταχθῆ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ τὴν Κυβέρνησιν. Δι' ἐπιστολῆς ²⁾ ἀπὸ 3 Δεκεμβρίου 1824, ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν Καρατάσιον προτρέπει τοῦτον νὰ συντρέψῃ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ προσθέτει ὅτι « μὲ τὸν ἀνεψιὸν του ἀντιστράτηγον Δ. Δικαῖον ἀποστέλλει δύο τόπια καὶ μερικὰ μπαλαμισδράλια καὶ ντουφεξῆν διὰ τὰ ντουφέκια ».

Ὁ Καρατάσιος μὲ τὸν Γκούραν προχωροῦν, καταλαμβάνουν τὴν Κερπινὴν καὶ πολιορκοῦν τὸν Ζαΐμην εἰς τὰ Καλάβρυτα. Ἐτέρα κυβερνητικὴ φάλαγξ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Χατζηχρηστον συνεπικουρούμενον ἀπὸ τὸν Βάσσον καὶ ἀπόσπασμα Μακεδόνων ὑπὸ τὸν Τσάμην Καρατάσιον βαδίζει πρὸς τὴν Τριπολιτσάν ³⁾. Ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ ; Ἡ ἐρήμωσις τῆς Πελοποννήσου, ἡ σύλληψις τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ ὁ διασκορπισμὸς ὄλων σχεδὸν τῶν Πελοποννησίων ἡγετῶν καὶ πολεμιστῶν καὶ ταῦτα πάντα καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἰμβραῆμ πασᾶς ἀναχωρῶν ἐκ τῆς Κρήτης κατηνθύνετο εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ καταστείλῃ διὰ παντὸς μέσου τὸ ἐθνικὸν κίνημα τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Γεωργίου Κουντουριώτου ἐναντίον τοῦ Ἰμβραῆμ διέθετεν 700 Μακεδόνας τοῦ Καρατάσιου, 600 Ρουμελιώτας τοῦ Γκούρα, 1200 τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τοῦ Τζαβέλλα. Ἄτεροι 1000 περίπου ἦσαν μὲ τὸν Μακρυγιάννην καὶ Χατζηχρηστον, 600 Ὑδραῖοι, Σπετσιῶται καὶ Κρανιδιωταὶ ὑπὸ τὸν Σκούρτην καθὼς καὶ 300 Ἀγιοπετροῖται ὑπὸ τὸν Ζαφειρόπουλον. Ἐκτὸς αὐτῶν οἱ Πελοποννήσιοι ἡγέται Γιατροῦκος, Παπατσιώρης καὶ Γρηγοριάδης διέθετον περίπου 1500 ἄνδρας.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, παρασυρόμενος ἀπὸ ἀδαεῖς ἀλλὰ καὶ πείσμονας συμβούλους, ὑπέπεσεν εἰς τὸ σφάλμα νὰ διορίσῃ ἀρχιστράτηγον τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεων τῆς Πελοποννήσου τὸν πλοίαρχον Σκούρτην, ἀγα-

1. Μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων τῆς Κυβερνήσεως συγκατελέγετο καὶ ὁ Ἄθαν. Ἐμμ. Πᾶπᾶς υἱὸς τοῦ ἀρχιστρατήγου τῆς Χαλκιδικῆς, ὅστις μετὰ τοῦ Ζαΐμη, Λόντου, Σασίνη κ.λ.π. κατέφυγε εἰς Μεσολόγγι. Πρβλ. Ν. ΚΑΣΟΜΟΥΔΗ, Ἐνθυμῆματα στρατιωτικὰ τόμ. 1 σελ. 451.

2. Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ, Ἀθηναϊκὸν Ἀρχεῖον σελίς 348-349.

3. Ἄν καὶ τὰ γεγονότα ταῦτα συνδέονται μὲ τὴν δρᾶσιν τῶν Μακεδόνων πολεμιστῶν, θεωροῦντες τὸν ἐμφύλιον σπαραγμὸν ὡς μίαν ἐκ τῶν ἀμαυρῶν σελίδων τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλουργήματος, ἀντιπαρερχόμεθα τὸ θλιβερὸν τοῦτο κεφάλαιον τῆς Ἐθνικῆς μας ἱστορίας.

θόν μὲν καὶ τίμιον πατριώτην ἀλλ' ἄπειρον τῶν κατὰ ξηρὰν ἀγώνων καὶ δὴ τῆς τακτικῆς τῶν ἀτιθάσων καὶ ἀτάκτων πολεμιστῶν τῆς Ρούμελης, τοῦ Σουλίου καὶ τοῦ Ὀλύμπου.

Οἱ ἀρχηγοὶ βαρέως ἔφερον τὴν προσβολὴν ταύτην, πολλοὶ δὲ τῶν πολεμιστῶν, μὴ ἔχοντες ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἰκανότητα τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἤρχισαν νὰ λιποτακτοῦν. Ὁ Καρατάσιος, εἰς ἄκρον φιλότιμος, ἠρνήθη νὰ ταχθῆ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Σκούρτη· εἶναι ἡ πρώτη καὶ μόνη ἀπείθεια, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Ἀγῶνος. Ἄλλ' ὁ πολέμαρχος γέρον, ὁ διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης ἠγανάκτησε καὶ παραλαβὼν 200 παλαιούς του συναγωνιστάς, τῶν ἄλλων Μακεδόνων παραμεινάντων ὑπὸ τὸν Γάτσον, ὠχυρώθη εἰς τὸ χωρίον Σχοινόλακα τῆς Μεσσηνίας, ἐναντίον τοῦ ὁποίου κατηνθύνετο ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ Ἰμβραῆμ πασᾶ. Οἱ ὑπόλοιποι ἀρχηγοὶ τῶν σωμάτων ὑπὸ τὸν Σκούρτην παρετάχθησαν εἰς τὸ Κρεμμύδι ἀθουμῶντες καὶ χωρὶς ὄρεξιν διὰ πόλεμον.

Τὴν πρωΐαν τῆς 18ης Μαΐου 1825¹⁾ ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ Ἰβραῆμ ἀποτελουμένη ἀπὸ 3000 λογχοφόρους τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, 1000 ἀτάκτους Ἀλβανούς καὶ 700 ἰππεῖς Μамελοῦκους ἐπετέθη λυσσῶδῶς κατὰ τῶν εὐαρίθμων Μακεδόνων. Οἱ ἀμυνόμενοι κατέχοντες ἐπίκαιρον ὑψηλὴν καὶ δεσπόζουσαν τοποθεσίαν βάλλουν ψυχραίμως καὶ μὲ συνοχήν, οἱ δὲ Αἰγύπτιοι θερίζονται· ὁ ἀρχηγὸς Καρατάσιος ὄρθιος καὶ ἀκάλυπτος κατὰ τὸ σῆνηθες διατρέχει τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ἐμψυχώνει τοὺς πολεμιστάς καὶ ἀναγκάζει τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἰβραῆμ εἰς ὑποχώρησιν. Δευτέρα καὶ τρίτη ἐπίθεσις τῶν Αἰγυπτίων ἀποτυγχάνουν ἀδόξως ὅπως καὶ ἡ πρώτη. Τὸ ἀπόγευμα καὶ περὶ ὦραν 3ην ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐπίθεσις καὶ τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἀντιστρατήγος Ρισβὰν μπέης ἀρχηγὸς τῶν Μамελοῦκων. Καὶ πάλιν ἡ ἐπίθεσις τῶν Αἰγυπτίων ὑπῆρξεν ὀρηκτική, ἀλλ' εἰς μάτην. Οἱ Αἰγύπτιοι ἀποδεκατίζονται, ἡ ἐπίθεσις τῶν μένει καὶ πάλιν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Πελοποννήσιοι ἀρχηγοὶ Παπατσιώρης μὲ 500 Ἀρκάδας, Γιατράκος μὲ 600 Μανιάτας, οἱ Χατζηχρήστος, Γάτσος καὶ Κοντογιάννης μὲ 1400 Ρουμελιώτας καὶ Μακεδόνας σπεύδουν εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ Καρατάσιου. Δυστυχῶς ἐγένοντο ἀντιληπτοὶ ὀλίγον πρὶν φθάσουν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, εὐρισκόμενοι δὲ εἰς πεδινὸν μέρος ἐδέχθησαν τὴν ἐπίθεσιν 2000 ἰππέων Μамελοῦκων καὶ 1500 πεζῶν Αἰγυπτίων καὶ μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν, μὴ προλαβόντες κἄν νὰ συνταχθοῦν,

1. Ἡμερολόγιον ἀγωνιστοῦ Μεσσηνίας Α. Θ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, Ἱστορικαὶ ἀλήθειαι, σελ. 160, 161. Ὡσαύτως ΝΙΚ. ΣΠΗΛΙΑΔΟΥ, Ἀπομνημονεύματα, Ἀθήνησι 1852, τόμ. 2 σελ. 256-57. Ὁ Κ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ, Συντ. Ἀπομνημονεύματα Ἀναγ. Ἑλλ. σελ. 104, ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Καρατάσιος ἦτο ὄχρωσμένος ἐντὸς τοῦ χωρίου καὶ ἀντεπεξῆλθε νικηφόρως ἐναντίον 6000 Αἰγυπτίων. Πρβλ. Ὡσαύτως ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Ἱστορ. Ἑλλην. Παλιγ, σελ. 501.

ἐτρόπησαν εἰς φυγὴν ἐγκαταλείψαντες 45 νεκροὺς καὶ πολλοὺς τραυματίας καὶ αἰχμαλώτους. Ἐν τῷ μεταξύ κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας ἤρχισε βροχὴ ραγδαιοτάτη μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν ὃ δὲ Καρατάσιος, τοῦ ὁποῦ οἱ ἤθεσις καθίστατο κρίσιμος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ἐπωφεληθεὶς τῆς κακοκαιρίας καὶ τοῦ ἐπελθόντος σκότους ἀπεσύρθη εἰς τὴν Λιγούδιτσαν, συναντηθεὶς μὲ τοὺς Ἀρχάδας. Ἡ μάχη τοῦ Σχοινόλακα συμφώνως πρὸς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Πελοποννησίου στρατηγοῦ Γρηγοριάδου διήρκεσεν ἕξ ὥρας. Ἐκ τῶν ἀνδρείων Μακεδόνων ἐφρονεύθησαν 13 στρατιῶται, 6 ἐπληρώθησαν καὶ 6 συνελήφθησαν αἰχμαλῶτοι. Ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἐφρονεύθησαν 6 ἀξιωματικοί, 150 στρατιῶται καὶ ἐπληρώθησαν 63¹⁾. Ὁ Κ. Παπαρηγόπουλος εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ Καραϊσκάκη²⁾ ἀσχολούμενος μὲ τὴν μάχην τοῦ Σχοινόλακα γράφει: «Οἱ νικηφόροι Μακεδόνες ἔπεμψαν εἰς Τρίπολιν ὡς ἀπαρχὴν τοῦ νέου τούτου εἵδους τοῦ πολέμου, ὃν ἐπρόκειτο ἤδη νὰ διεξαγάγωσιν οἱ Ἕλληνες, 109 λογχοφόρα ὄπλα. Τῶντι τότε κατὰ πρῶτον τὰ ἄρρυνθιμα ἡμῶν σίφη πρὸς τακτικὸν ἀντεπαρετάχθησαν τάγμα καὶ μολοντί οὐδεμίαν ἔλαβον ἐκ Κρεμμυδίου ἐπικουρίαν, ἀλλ' ὅμως διὰ τὴν ἀτρόμητον ἀνδρείαν καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ ἀρχηγοῦ, κατώρθωσαν νὰ κατισχύσωσιν».

Ἡ νίκη τοῦ Καρατάσιου εἰς τὸν Σχοινόλακα ἐνεθουσίασε τὴν Κυβέρνησιν, ὃ δὲ Κουντουριώτης μεταβάς εἰς τὴν Τριπολιτσᾶν ἀπεφάσισε μὲ τὸν Μαυροκορδάτον καὶ τὸν Κωλέτην νὰ διοργανώσουν τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Ἰβραήμ. Ἐπῆλθον ὅμως τὰ θλιβερὰ γεγονότα τοῦ Κρεμμυδίου καὶ οἱ μετὰ τοῦ Σκούρη Ρουμελιῶται ὑπέστησαν πανωλεθρίαν· διεσκοπίσθησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τὸν Κωλέτην ἄλλοι μὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα, ἄλλοι δὲ ἤρχισαν νὰ φορολογοῦν καὶ νὰ βασανίζουσι τοὺς κατοίκους. Πλήρης ἀναρχία ἐκράτει εἰς τὴν Πελοπόννησον. Συμπλοκαὶ συνήπτοντο καθημερινῶς³⁾ μεταξύ κατοίκων καὶ στρατευμάτων καὶ ὁ ἀγὼν

1. Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ, Ἀθην. Ἀρχεῖον σελ. 430. (Ἐγγραφα στρατηγοῦ Γκούρα). Συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Παπαφλέσσα πρὸς τὸν Γκούραν ὁ Καρατάσιος πολεμήσας γενναϊότατα ἐφόνευσεν ἄνω τῶν 500 Αἰγυπτίων. Κατὰ τὴν ἀπὸ 19 Μαρτίου 1825 ἐπιστολὴν τοῦ Φρουράρχου Νεοκαστροῦ Δ. Σαχτούρη πρὸς τὸν Ναύαρχον Μιαοῦλην ἐφόνευσεν ἄνω τῶν 200 πλὴν τῶν τραυματιῶν καὶ ἔστειλεν εἰς τὴν Λιοίκισιν 5 φορτία μπαγιονέτες (Ἱστορ. Ἀρχ, Ὑδρας τόμ. 11 σελ. 78-79).

2. ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ, Ὁ στρατάρχης Γ. Καραϊσκάκης, Ἀθήνα 1896, σ. 34-35.

3. Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΟΥ, Ἀπομνημονεύματα, τόμ. 2 σελ. 273. Ὁ Καρατάσιος γράφει τὴν 23 Ἀπριλίου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν: «Ἐργων ὄλοι οἱ Πελοποννήσιοι, ἐφάνησαν πλέον τὴν κακίαν των· δὲν θέλουσι νὰ ὑπηρετήσωσι μὲ ἡμᾶς· Κάλλιον ἔχουσι νὰ φονεύσωσιν ἕξ ἡμῶν ἢ νὰ φονεύσωσι Τούρκους· ἐφόνευσαν καὶ πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τοὺς δρόμους καὶ μᾶς ἔδωκαν νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι δὲν μᾶς θέλουσιν εἰς τὴν Πατρίδα των. Ὅθεν ἐνόσφ ἡμεῖς εὐοκόμεθα ἐδῶ προσενοῦμεν κακὸν καὶ ὄχι καλὸν ἐπομένως παρακαλοῦμεν οἱ στρατηγοὶ ὄλοι νὰ μᾶς διατάξητε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας νὰ πολεμήσωμεν».

διήρχετο φοβερὰν κρίσιν. Ὁ Καρατάσιος ἐστρατοπεδευμένος εἰς τὰς χώρας ἐξέθεσε τὴν κατάστασιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἐζήτησε νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς ἀναρχομένης Πελοποννήσου πρὸς κατευνασμόν τῶν παθῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ πλείστοι τῶν Ρουμελιωτῶν ἀνεχώρησαν, παρέμειναν δὲ τελικῶς μόνον ὁ Καρατάσιος, ὁ Βάσσος, ὁ Χατζηχρηῆστος καὶ ὁ Σκούρτης μὲ 2000 πολεμιστὰς¹⁾.

6. Ἡ ὑπεράσπισις τῆς Ὑδρας

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως αἱ φάλαγγες τοῦ Ἰβραήμ ἐπροχώρουν καὶ ὁ Αἰγυπτιακὸς στόλος ἠπειλεῖ τὰς νήσους καὶ ἰδιαίτερος τὴν Ὑδραν. Οἱ Ὑδραῖοι διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1825 ἐπιστολῆς των πρὸς τὸ Ἐκτελεστικὸν ἐζήτησαν τὴν ἀποστολὴν δυνάμεως 1500 - 2000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὸν Καρατάσιον καθὼς καὶ τὴν ἐκ 500 ἀνδρῶν δύναμιν τῶν Ὀλυμπίων ὑπὸ τὸν Μῆτρον Λιακόπουλον, ἡ ὁποία εὐρίσκετο μὲ τὰ γυναικόπαιδα τῶν προσφυγόντων Βορειοελλαδιτῶν εἰς τὰς Βορείους Σποράδας.

Ὄντως ὁ Καρατάσιος ἀνεχώρησεν ἐκ Μεσσηνίας καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἐρμιόνην, ἐκεῖθεν δὲ διὰ πλοίων διεπεραιώθη ἐπὶ κεφαλῆς 1200 Μακεδόνων πολεμιστῶν εἰς τὴν Ὑδραν, ἔνθα συνήντησε τὸν Μῆτρον Λιακόπουλον μὲ 300 Ὀλυμπίους, τὸν Ἀποστολάραν μὲ 170 καὶ τὸν Ἰωάννην Ἐμμ. Παπῶν μὲ ἑτέρους 70 Μακεδόνας. Ἡ παρουσία στρατηγοῦ ἐμπειροπολέμου καὶ γνωστοτάτου εἰς τὴν Ὑδραν ἐκ τῆς πρώτης ἐκστρατείας ὅσον καὶ ἐκ τῶν λαμπρῶν κατορθωμάτων του ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος διεσκεδάσε τὸν φόβον τῶν Ὑδραίων. Ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασεν εἰς τὴν Ὑδραν καὶ ὁ Θεοδωράκης Γρίβας μὲ 400 Ρουμελιώτας καθὼς καὶ 200 ἄλλοι ἐκ Σαλαμίνας, ταχθέντες ἅπαντες ὑπὸ τὸν Καρατάσιον.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐπεδόθη ἀμέσως εἰς τὴν ὀχύρωσιν τῆς νήσου· οἱ πρόκριτοι τῆς νήσου, ἀδαιεῖς εἰς τοὺς κατὰ ξηρὰν ἀγῶνας, φαίνεται ὅτι δὲν κατέβαλον τὴν προσήκουσαν ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ὀχύρωσιν τῆς νήσου των ἐναντίον τυχὸν ἀποπειρᾶς ἀποβιβάσεως ἐχθρικῶν ἀγχημάτων²⁾. Τέλος κατόπιν τῆς ἐπι-

1. Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΟΥ, Ἀπομνημονεύματα, τόμ. 2 σελ. 277.

2. Ἱστορ. Ἀρχ. Ὑδρας, τόμ. 11 σελ. 547. « Ἐγγενέστατοι πρόκριτοι. Καὶ χθὲς καὶ προχθὲς σᾶς ἔγραψα διὰ νὰ στείλετε μαστόρους διὰ τὰ ταμπύρια καὶ μαστόρους δὲν βλέπω νὰ πηγαίνουν. Σᾶς γράφω πάλιν νὰ φροντίσητε, ὁποῦ νὰ σταλοῦν μαστόροι, ἐπειδὴ ὁ τόπος εἶναι ἀνοικτὸς καὶ μένω.

Ὑδρα τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1825.

Ὁ πατριώτης
Καρατάσιος

Υ. Γ. Καὶ σήμερον νὰ πηγαίνουν χωρὶς ἄλλο ὄλοι εἰ μαστόροι τώρα ὁποῦ ἔχομεν τὸν καιρὸν νὰ φροντίσωμι δι' ὅλα τὰ ἀναγκαῖα. Ὡσαύτως τὴν 5-10-25 ἀπέστειλε καὶ ἑτέραν ἐπιστολὴν εἰς δριμύτατον καὶ ἐπιτακτικότερον τόνον.

μονῆς τοῦ Καρατάσιου ἢ ὀχύρωσις τῆς νήσου ἐπερατώθη, ὁ δὲ τουρκικὸς στόλος πληροφορηθεὶς τὰς ἀποσταλείσας ἐνισχύσεις δὲν ἐτόλμησε νὰ προσβάλλῃ αὐτήν. Δυστυχῶς ὅμως τὰ ὑπέρογκα βάρη τοῦ Ἁγῶνος καὶ αἱ μεγάλαι οἰκονομικαὶ θυσίαι τῆς εὐάνδρου ταύτης νήσου, τῆς ἐξυπηρησιάσης τὸν Ἁγῶνα ὅσον οὐδεμία ἄλλη, εἶχον ἐξαντλήσει τὸ ταμεῖον της. Οἱ στρατιῶται τοῦ Καρατάσιου, τοῦ Γρίβα καὶ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἀφικθέντος Μακρυγιάννη δὲν ἐλάμβανον τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ καθιερωμένα σιτηρέσια. Ὁ Καρατάσιος ὡς γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν ἀποβιβασθέντων διὰ τῆς ἀπὸ 14 Νοεμβρίου 1825 ἐπιστολῆς του ἔγραφε πρὸς τοὺς προκρίτους τῆς νήσου. «*Σήμερον ἦλθον ὄλοι οἱ καπετανεοὶ ἐδῶ καὶ μὲ λέγουν ὅτι τοὺς ἐβίασαν οἱ στρατιῶται διὰ τὰ σιτηρέσια. Ἐπειδὴ τις καὶ εἶναι ἀποκρέα σήμερον, θέλουν χαρτζιλίκι ὁ κόσμος νὰ ἀποκρέψουν. Περικαλῶ λοιπὸν κλπ. . . .*»¹⁾

Εἰς τὴν Ὑδραν ὁ Καρατάσιος παρέμεινε μέχρι τέλους τοῦ 1825, ὅτε καὶ ἀνεκλήθη εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐπειδὴ ἡ κατάστασις ἐκεῖ ἐχειροτέρευεν ἔνεκα τῆς προόδου τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Ἰβραήμ.

Θὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἀρ. 15934/31 - 12 - 1825 Διαταγῆς ἀνακλήσεως πρὸς τοὺς προκρίτους τῆς Ὑδρας²⁾, ἡ ὁποία λίαν χαρακτηριστικῶς περιγράφει τὰ γεγονότα. «*. . . Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ κατὰ τῆς Τριπολιτζᾶς σχεδίου ἐσκοπίσθησαν ὅλα τὰ στρατεύματα τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐπόμενον νὰ δευλιάσῃ ὁ λαὸς καὶ τὰ ἐκ τῆς δευλίας ἀποτελέσματα νὰ εἶναι ὀλέθρια, ἡ Διοίκησις ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ φέρῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον τὸν στρατηγὸν Καρατάσιον μὲ τοὺς ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν του ὀπλαρχηγούς, διὰ νὰ εὐρίσκειται ἐν καιρῷ χρείας ἐν σῶμα ἀρκετὸν καὶ συγγείμενον ἀπὸ ἀνδρείους καὶ ἐμπειροπολέμους στρατιώτας καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. . .*».

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρχιστρατήγος Κολοκοτρώνης βλέπων τὴν διάλυσιν τῶν Πελοποννησίων παρεκάλει κατ' ἐπανάληψιν τὴν Διοίκησιν³⁾ νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον τὸν γενναῖον Καρατάσιον, ἡ δὲ Διοίκησις ἀπαντῶσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55/25 - 6 - 1825 ἐπιστολῆς της πρὸς τὸν Κολοκοτρώνην ἔγραφε: «*. . . Ὅσον λυπηρὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ περίστασις, ἀρχηγοὶ Ἕλληρες, δὲν πρέπει ὅμως νὰ μᾶς ἀπονεκρώσῃ. Ἡ Διοίκησις ἔγραφε μετ' ἐπιμονῆς εἰς τὴν Ὑδραν διὰ νὰ μεταφέρῃ ὅλα τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα σώματα ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν τοῦ στρατηγοῦ Καρατάσιου συμποσούμενα εἰς 3 χιλιάδας περίπου. . .*».

Ὁ Καρατάσιος ἐντολῇ τῆς Κυβερνήσεως ἀναχωρήσας ἐξ Ὑδρας ἐπα-
νῆλθεν εἰς τὰ Βέροβρα τῆς Πελοποννήσου ἵνα συμπράξῃ μὲ τὴν ὑπὸ τὸν Χα-

1. Ἱστορ. Ἀρχ. Ὑδρας τόμ. 11 σελ. 629.

2. Ἱστορ. Ἀρχ. Ὑδρας τόμ. 11 σελ. 675.

3. Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ, Ἀθην. Ἀρχ. σελ. 465 καὶ Ι. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ, Ἀρχ. Κολοκοτρώνη, τόμ. 2 σελ. 319.

τζημιχάλην ομάδα των έναπομεινάντων Ρουμελιωτών, ἔχων ὡς ὑπαρχηγὸν τὸν πολεμιστὴν τῶν Βοδενῶν Ἀγγελῆν Γάτσον. Ἡγούμενος δυνάμεως ἐκ 2000 πολεμιστῶν κατέλαβε τὴν περιφέρειαν ἀπὸ Τζιπχιανὰ ἕως τὸ Παρθένι ἵνα ἀντιμετωπίσῃ τὴν πρὸς τὴν Καρύταιναν προελαύνουσαν φάλαγγα τοῦ Ἰβραήμ.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἔνεκα τῆς ὑποταγῆς τῶν Τρικκεριωτῶν καθὼς καὶ τοῦ Λιαμαντῆ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον ἐπὶ κεφαλῆς 300 πολεμιστῶν διὰ τὴν Σκιάθον, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο αἱ οἰκογένειαι τῶν Ὀλυμπίων. Εἰς τὴν Πελοπόννησον παρέμεινεν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Μακεδόνων ὁ Ἀγγελῆς Γάτσος, ἄλλοι δὲ 200 Μακεδόνες μὲ ἀρχηγὸν τὸν Τόλιον Λάζον ἀνεχώρησαν μὲ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Καλλέργη¹⁾ διὰ τὴν Κρήτην, ἵνα συνδράμουν τὴν ἐπανάστασιν τῆς Μεγαλονήσου.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν διάστημα οἱ Θεσσαλοὶ, μὴ δυνηθέντες ν' ἀντισταθοῦν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν περισσοτέρων Ὀλυμπίων ὑπὸ τὸν Καρατάσιον εἰς τὴν Πελοπόννησον, συνεργούσης δὲ καὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Ὀδυσσεῶς ὑπετάγησαν εἰς τὸν Κιουταχῆν. Ὁ Λιαμαντῆς²⁾ παρ' ὄλην τὴν ἀνδρείαν του διαφωνῶν διαρκῶς μὲ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς, ὑπετάγη καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς Τούρκους μαζὶ μὲ τὸν Γούλαν καὶ τὸν Αἰτωλοκαρνανίαν Μιχαὴλ Πιλάαν. Οἱ πολεμισταὶ οὗτοι ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ Καρατάσιου εἰς τὴν Σκιάθον ἀπέστειλαν τὸν Θεσσαλὸν Ι. Τσακμάκην ἵνα κατα-

1. Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΟΥ, Ἀπομνημονεύματα, τόμ. 2 σελ. 461. Ὁ Ν. ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΙΑΗΣ, εἰς τὸ ἔργον του, Ἀπομν. περὶ Αὐτον. τῆς Ἑλλάδος πολέμου τῶν Κρητῶν, σελ. 338, 340, ὑποστηρίζει ὅτι μόνον 60 Μακεδόνες ὑπὸ τὸν Τ. Λάζον ἀφίχθησαν εἰς τὴν Γραμβοῦσαν ἵνα διευθύνουν προσωρινῶς τὴν ἐστρατείαν τῶν Κρητῶν. Περισσότερα στοιχεῖα τῆς ἐν Κρήτῃ τύχης τῶν Μακεδόνων δὲν ἔχομεν.

2. Ὁ Λιαμαντῆς Νικολάου, ἀνδρεῖος πολεμιστῆς ἀλλὰ ἐμπαθοῦς χαρακτήρος, εἶχε ἀποχωρήσει ἀπὸ τὴν Σκιάθον κατόπιν διαφωνίας μὲ τοὺς ἄλλους ἀρματωλοὺς καὶ συνδιαλλαγεῖς προσωρινῶς μὲ τὸν Ταχῆρ Κονίτσαν παρέμεινεν ἐπ' ὀλίγον εἰς Θεσσαλίαν καὶ ἀκολούθως ἐπανήλθεν εἰς τὸν Ὀλυμπον (εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Λιτοχώρου) ἔνθα ἐκάλεσε καὶ ἄλλους διασκορπισμένους ὄπλαρχηγούς Ὀλυμπίους πρὸς σύσκεψιν τὴν 3ην Νοεμβρίου 1827 συνεκροτήθη ἡ σύσκεψις αὕτη εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου καὶ οἱ συνελθόντες ἀπέστειλαν τὸ κατωτέρω ἔγγραφον: « Πρὸς τὸν περιπόθητον ἀδελφὸν καὶ συμπολίτην μας κύριον Χριστ. Περραιβόν, ἀπὸ ψυχῆς ἀπαζόμενοι. Ἐξοχώτατε ὁ παρὼν καιρὸς μᾶς καλεῖ πρὸς ἔνωσιν καὶ ταχεῖαν συνενέργειαν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἡμεῖς ταῦτα πάντα κζρίαντες καὶ παραδειγματισθέντες ἀπὸ τὴν ματαίαν παραδρομὴν τοῦ τοσοῦτου καιροῦ, συνενώθημεν καὶ ἐκάμαμεν τὸν ὄρον νὰ ἀποθάνωμεν ἑπὶ τῆς Πατρίδος καὶ τῶν δικαιωμάτων μας. Καὶ καθὼς ὀρθῶς χρειάζεται ἡ πολυχειρία εἰς τὰ παρόμοια, οὕτως εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἡ συνδρομὴ τῶν φρονίμων συμπατριωτῶν μας. Ὅθεν καὶ συμφώνως σᾶς καλοῦμεν πρὸς τὸν κοινὸν τοῦτον ἀγῶνα ὡς ἕνα τῶν καλῶν πατριωτῶν καὶ ἐμπειροσόμενον καὶ παρακινῶντες σας νὰ ταχύνετε τὸν ἐργασίον σας μὲ ὄρους δυνηθῆτε συντρόφους στρατιώτας χωρὶ, δισταγμὸν καὶ συναγωνιζόμεθα ὁμοῦ καὶ συμπαύτοντες νὰ ὠφεληθῶμεν τὸν παρόντα καιρὸν, ὅπου αἱ τρεῖς φιλόανθρωποι

πέιση τὸν Μακεδόνα πολεμιστὴν¹⁾ καὶ τοὺς συνεργάτας του νὰ ὑποταχθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς Τούρκους.

7. Αἶ κατὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ Στερεὰν μάχαι

Ὁ ὑποκινῶν τοὺς ἀρματωλοὺς τούτους Ἄλβανὸς ἀρχηγὸς Ταχὴρ Κονίτσας ἀπέστειλε διὰ τοῦ Τσακμάκη χρήματα καὶ διάφορα δῶρα εἰς τὸν Καρατάσιον· « Ἄλλ' οὗτος ὁ ἀγαθὸς γέρον (Καρατάσιος), γράφει ὁ Σπηλιάδης, ἀφ' οὗ ἐπολέμησεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν τὸν Ἰβραήμ δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ συνδιαλλαγῇ μὲ τοὺς ἐχθροὺς ». Ἀπέπεμψε τὸν αἰσχρὸν Ἕλληνα ἀπεσταλμένον καὶ εἰδοποίησε πάραυτα τὴν Κυβέρνησιν νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, διότι ὁ Ταχὴρ Κονίτσας καὶ ὁ Ὁμὲρ τῆς Καρύστου ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῆς Σκιάθου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι καὶ πάλιν ἤρχισαν νὰ δεικνύουν διαθέσεις ὑποταγῆς εἰς τοὺς Τούρκους. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω κατὰ μῆνα Νοέμβριον τοῦ 1826 ἡ Κυβέρνησις διώρισεν ἐκ νέου τὸν Καρατάσιον ἀρχηγὸν τῆς περιφερείας ταύτης.

Μετὰ τὸν οἰκτρὸν θάνατον τοῦ Ἀνδρούτσου καὶ τὴν πῶσιν τοῦ Μεσολογγίου ὁ Ι. Γκούρας διορισθεὶς ἀρχιστράτηγος τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος προσεκάλεσε τὸν Καρατάσιον²⁾ καὶ ὅλα τὰ Ὀλυμπιακὰ στρατεύματα νὰ κατέλθουν εἰς τὰ Μέγαρα ἵνα πολεμήσουν κατὰ τοῦ καταλαβόντος τὴν Ἀττικὴν Κιουταχῆ. Οὕτω μετεσταύθμευσεν ὁ Καρατάσιος εἰς τὰ Μέγαρα ἔνθα ἐδημιουργεῖτο τὸ νέον Ἑλληνικὸν στρατόπεδον ὑπὸ τὸν Καραϊσκάκη, ἀλλὰ πάλιν διὰ νέας διαταγῆς διετάχθη νὰ διεκπεραιωθῇ εἰς τὴν Εὐβοίαν καὶ νὰ προβῇ εἰς ἐπίθεσιν ἐναντίον τῶν ἐκεῖ Τούρκων. Ἀφικθεις ἐκεῖ ἐληλάτησε τὴν νῆσον καὶ κατώρθωσε διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ ἐξαναγκάσῃ τοὺς μετὰ τοῦ Κιουταχῆ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐκστρατεύσαντας Τούρκους νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν νῆσον. Τὸ τουρκικὸν στρατόπεδον τῆς Ἀττικῆς ἐξησθένησεν ἀρκούντως ἐκ

Μεγάλοι Εὐρωπαῖκαὶ δυνάμεις ὑπερασπίζουσαι τὰ δικαιώματά μας, πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ἡμεῖς τῆς κοινῆς καὶ ἰδίας μας Πατρίδος ».

Ἐπιγαίνετε

Οἱ συμπολίται καὶ συνάδελφοί σας ὀπλαρχηγοὶ Ὀλύμπιοι. Ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ κατὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐν Ὀλύμπῳ τῇ 3 Νοεμβρίου 1827.

Ἔπονται ὑπογραφαὶ καὶ πλείσται σφραγίδες καὶ κάτωθεν τὰ ἐξῆς ἰδιοχείρως ἀπὸ τὸν Διαμαντῆν. « Ἀδελφέ, Ἀνταποκρίσον μὲ ὅλους συμπατριώτας μας. Ὅσοι ἀγαπήσουν ἄς ἔλθουν νὰ συναγωνισθῶμεν ὅλοι μαζὺ διότι ἐβαρέθηκα εἰς τοὺς λάκκους καὶ σπηλιὰς νὰ κατοικῶ ὡσὰν τοὺς λύκους ».

Διαμαντῆς

1. Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΟΥ, Ἀπομνημονεύματα, τόμ. 2 σελ. 468, 470.

2. Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΟΥ, Ἀπομνημονεύματα, τόμ. 3 σελ. 11.

τοῦ ἀντιπερισπασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν ὁ Καρατάσιος, ἀλλὰ ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐξεμεταλλεύθη τὴν παρουσιασθεῖσαν εὐκαιρίαν. Οὐχ ἦττον ὅμως ὁ Μακεδὼν στρατηγὸς περιφερόμενος εἰς τὴν Εὐβοίαν καὶ λεηλατῶν αὐτὴν εἶχε κατορθώσει νὰ αἰχμαλωτίσῃ, συμφώνως πρὸς τὰ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ ἀγωνιστοῦ Καρῶρη¹⁾, δύο τουρκικὰ πλοῖα πλήρη πολεμοφοδίων καὶ τροφίμων καθὼς καὶ 80 ναύτας, ἅτινα ἀπέστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Παρ' ὅλας τὰς ἐπιτυχίας ταύτας καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δημιουργηθῇ ἰσχυρὸς περισπασμὸς εἰς τὴν Εὐβοίαν καὶ τὸν Εὐρίπον²⁾ δὲν ἐπετεύχθησαν τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα, διότι ἡ μεγαλύτερα προσοχὴ ἦτο ἐστραμμένη εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἐὰν διετίθετο σοβαρὰ κατὰ ξηρὰν δύναμις πολεμιστῶν ὡς καὶ ναυτικὴ τοιαύτη, τὴν ὁποίαν ἐπιμόνως ἐζήτηε ὁ Καρατάσιος ἀπὸ τοὺς Ὑδραῖους³⁾ διὰ νὰ ἀποβιβάσθῃ εἰς τὴν Ἀταλάντην καὶ προσβάλλῃ τοὺς σταθμοὺς ἀνεφοδιασμοῦ τῶν Τούρκων ἀπειλῶν τὰ νῶτα τοῦ Κιουταχῆ, ἄλλοῖα πιθανῶς θὰ ἦτο ἡ ἔκβασις τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης⁴⁾.

Κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον ἡ Κυβέρνησις ἀπέστειλε τὸν Κωλέτην εἰς τὴν Εὐβοίαν, Ταλαντονῆσι καὶ Σκιάθον πρὸς τὸν Καρατάσιον, ἵνα συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ πρὸς ἐνέργειαν ἀποβάσεων εἰς Ἀταλάντην καὶ ἐκεῖθεν προέλασιν πρὸς τὰς Θήβας, ἵνα διὰ τοῦ νέου αὐτοῦ ἀντιπερισπασμοῦ εὐδωθῇ ἡ ἐκστρατεία τοῦ Καραϊσκάκη⁵⁾. Τὴν 3ην Νοεμβρίου τὰ Ὀλυμπιακὰ στρατεύματα ἤρχισαν ἀποβιβαζόμενα εἰς τὴν Ἀταλάντην. Τὴν 8ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Γάτσος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀποσχισθέντων ἐκ τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ Καρατάσιου πολεμιστῶν ἀνερχομένων εἰς 500 περίπου ἐπετέθη κατὰ τῆς Ἀταλάντης⁶⁾ καὶ κατέλαβε τὸν σταθμὸν ἀνεφοδιασμοῦ· ἀκολούθως πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Μουστάμπης ἀφικνεῖται ἐκ Θηβῶν, κατέλαβε σημεῖον τι τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ μεταξὺ Ἀταλάντης καὶ Λεβαδείας ἵνα ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἐπερχο-

1. Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ, Ἀθηναϊκὸν Ἀρχεῖον σελ. 113.

2. Ἀρχεῖον Καραϊσκάκη (1826-27) Ἀθῆναι 1824 σελ. 13 καὶ 105.

3. Ἀρχεῖον Ὑδρας τόμ. 13 σελ. 66, 67.

4. Κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ Εὐρίπου ἐπῆλθε διάστασις μεταξὺ Καρατάσιου καὶ Γάτσου, τοῦ δευτέρου ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὄπλαρχηγῶν Λουμπιώτη, Μπίνου, Ἀποστολάρα, Καλαμίδα κλπ. ἀξιόσαντος τὴν ἀρχηγίαν τῶν στρατευμάτων καὶ κατηγοροῦντος τὸν Καρατάσιον ὡς ἀποτυχόντα ἐν Εὐρίπῳ. Μάλιστα ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Γάτσου ὁ Ἀναγ. Ρ. Βελεστινλῆς εἰς Ἐρμιόνην καὶ ἐπέδωκε σχετικὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Πρβλ. Α, ΜΑΜΟΥΚΑ. Τὰ κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, τόμ. 7 σελ. 23, 26.

5. Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΗ, Ἀπομνημονεύματα, τόμ. 3 σελ. 150, 151, 152, 153.

6. Ὁ Α. ΚΟΥΤΣΟΝΙΚΑΣ, εἰς τὸν Β' τόμον (σελ. 312) ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Γάτσος εἶχε διαφωνήσει μὲ τὸν Καρατάσιον, διότι ὁ δεύτερος ἔκρινεν ὅτι δὲν ἦτο σκόπιμον νὰ κατευθυνθοῦν εἰς Παλιοχώρι καὶ Καρυὰν ἵνα φυλάσσουν τὸν Μαλιακὸν κόλπον καὶ ἀποκλείσουν τὴν ἐκ Φουντάνας δημοσίαν ὁδόν. Ἡ ἐξέλιξις πάντως ἐδικαίωσε τὸν Καρατάσιον.

μένους Τούρκους. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ συνήφθη σφοδροτάτη μάχη, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες μαχόμενοι εἰς τὰ πεδινὰ καὶ προσβληθέντες ἀπὸ τὸ ἱππικὸν τοῦ Μουσταμπεη ὑπέστησαν μεγάλην φθοράν. Ἐκεῖ ἐφονεύθη ὁ Ἄγγελος Συκιάτης ἀπὸ τὴν Χαλκιδικήν, ὁ Γέρω Καλαμίδας, ὁ Κόντος, ὁ Χαμακιώτης, ὁ ἀρεοπαγίτης Κ. Σακελλίων, συνελήφθη δὲ αἰχμάλωτος ὁ Ἄθανάσιος Ἐμμ. Παπᾶς,¹⁾ ὁ υἱὸς τοῦ ἀτυχοῦς ἀρχιστρατήγου τῆς Χαλκιδικῆς. Ὁ Γάτσος ἐπολέμησεν ἀνδρείοτατα ὅπως πάντοτε, ἀλλ' ὑποχωρῶν καὶ αὐτὸς μαζί με τὸν ἀρματωλὸν τοῦ Ἄλμυροῦ Βελέντζαν κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ μίαν ἐρειπωμένην ἐκκλησίαν καὶ νὰ ὀχυρωθῇ με 80 ἄνδρας. Ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας ἤμύνετο ἀπεγνωσμένως κατὰ τῶν Τούρκων, ἐφόνευσε καὶ ἐπλήγωσεν ἄνω τῶν 150, θὰ συνελαμβάνετο δὲ αἰχμάλωτος, ἂν δὲν κατέφθανεν ἡ πρωτοπορεία τοῦ σώματος τοῦ Καρατάσιου ὑπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Τσάμην καὶ με ὑπαρχηγούς τὸν Μῆτρον Λιακόπουλον, τὸν Ἀποστολάραν, ἀποσχιθέντα ἐκ τοῦ Γάτσου, καὶ τὸν Καπετὰν Ἀναστάσην (Χιμευτόν;) ἐκ Κασσάνδρας, οἵτινες καὶ ἔτρεψαν τοὺς Τούρκους εἰς φυγὴν, ἀφοῦ ἀπώλεσαν 34 πολεμιστὰς καὶ ἀπήλλαξαν τὸν Γάτσον καὶ τὸν τραυματισθέντα Βελέντζαν ἀπὸ βεβαίου θανάτου ἢ αἰχμαλωσίας.

Δυστυχῶς ἡ ἀναχώρησις τῶν πλοίων τῶν περιπολούντων εἰς τὴν Εὐβοίαν, Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἠνάγκασε τὰ Ὀλυμπιακὰ στρατεύματα νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰς νήσους, ἡ δὲ κατὰ τῶν Θηβῶν ἀρξαμένη ἐκστρατεία ἐματαιώθη πρὸς ζημίαν τοῦ ἀγῶνος ἐν Ἀττικῇ.

Ἐίπομεν ἀνωτέρω²⁾ ὅτι κατὰ τὴν γενομένην συνθήκην μεταξὺ Ὀλυμπίων καὶ Κιουταχῆ εἰς Τρίκκερι παρέμεινεν ἐντὸς τῆς πόλεως μόνον ὁ

1. Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ, Ἀθηναϊκὸν Ἀρχεῖον σελ. 157. Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀγωνιστοῦ Ν. Καρώρη, εὐρίσκομεν τὰ κατωτέρω σχετικῶς μετὰ τὴν τύχην τοῦ Ἄθαν. Ἐμμ. Παπᾶ, ὅστις συλληφθεὶς ὑπὸ σώματος τοῦ Κιουταχῆ πλησίον τῆς Λεβαδιᾶς προσήχθη εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀθηνῶν. «...ἀπὸ δὲ τοὺς Τούρκους ἐμβήκαν 2 Γκέγκηδες, ἓνας Τσάμης καὶ ἓν νῶ μεταξὺ εἶχον καὶ τὸν Ἄθαν. Ἐμμανουὴλ Παπᾶν Σερραῖον, τὸν ὁποῖον ἔπιασαν πρὸ δύο μηνῶν αἰχμάλωτον εἰς τὴν ἀπόβασιν τῶν Καρατασέων εἰς Ταλάντι. (Σημ. συγγρ. ὁ Παπᾶς εἶχεν ἰδιαίτερον σῶμα ἐξ 140 ἀνδρῶν). Τὸν κρατοῦσαν δὲ οἱ Τούρκοι δέσμιον ἀπὸ τὰς χεῖρας. Ὁ δυστυχὴς οὕτως νέος διωρίσθη ἀπὸ τὸν Πασᾶν (Κιουταχῆν δηλ.) νὰ κάμῃ τάχα τὸν μεσίτην ἐὰν θέλωμεν νὰ παραδοθῶμεν (δηλ. οἱ ἐν Ἀκροπόλει), λέγων ὅτι ὁ Βεζύρης μανθάνει τὴν ἀθλίαν κατάστασίν μας... Ἐξ ἐναντίας ἂν ἐπιμένωμεν θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Ἰβραήμ Πασᾶς ἐδῶ καὶ ὁ Κιουταχῆς δὲν θέλει τραβηχθῆ ἄλλῶς ἂν δὲν κυριεύσῃ τοῦτο τὸ φρούριον... Καὶ αὐτὰ ἔλεγεν ὁ δυστυχὴς μ' ὅλον ὅτι ἦτο δέσμιος καὶ μετὰ τὴν πλεόν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς ἐνδυμασίας...».

6 Δεκεμβρίου 1826.

²⁾ Ἐκτοτε ἀγνοεῖται ἡ τύχη τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀτυχοῦς ἀρχιστρατήγου τῆς Χαλκιδικῆς.

2. Α. Κουτσονίκα, Γεν. Ἱστορ. τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως τόμ. 2 σελ. 89, 90 ὡς καὶ 363, 364. Ὡσαύτως Ι. Βλαχογιάννη, Ἀθην. Ἀρχεῖον σελ. 192 (Ἡμερολόγιον Ἀγων. Ν. Καρώρη).

Ἄλβανὸς ἡγέτης Ταχῆρ Κονίτσας. Ὁ Κιουταχῆς, ὡς γνωστόν, εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσιν ἐκτὸς τῆς ἐκκενώσεως τῆς περιφερείας νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερα τὰ ἀρματωλίκια τοῦ Βελέντζα καὶ τῶν ἄλλων Θεσσαλῶν. Ὁ Τοῦρκος ὁμοῦ Πασᾶς ὄχι μόνον ἠθέτησεν ἀργότερον τὰς συμφωνίας ἀλλ' ἀπέστειλε καὶ στρατεύματα εἰς τὸν Ταχῆρ Κονίτσαν, ὅστις ὠχύρωσε τὸ Τρίκκερι καθὼς καὶ τὰς ἀποθήκας τοῦ λιμένος.

Βαρῶς φέροντες οἱ Μακεδόνες ἀρχηγοὶ τὴν ἀθέτησιν τῶν συμφωνιῶν τοῦ Κιουταχῆ πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς συναγωνιστὰς τῶν ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ Τρίκκερι, νὰ ὀχυρωθοῦν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐπεκτείνοντες τὰς ἐνεργείας τῶν ἐντὸς τῆς Θεσσαλίας νὰ δημιουργήσουν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸν ἐχθρόν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην Πασᾶς τῆς Λαρίσσης εἶχε διορισθῆ ὁ Ἄλβανὸς Ὁμέρ Βρυώνης, ὅστις πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν νέαν του θέσιν, ἀπέστειλεν εἰς Λάρισσαν τὸν ὑπαρχηγόν του ἐπὶ κεφαλῆς ἰσχυρᾶς δυνάμεως Ἄλβανῶν διευθυνομένης ἀπὸ ἐπιλέκτους ἀξιωματικούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Νούρκα Σερβάνης.

Ὁ Καρατάσιος εὐρισκόμενος εἰς τὴν Σκιάθον καὶ συνεπικουρούμενος ἀπὸ τὸν Γάτσον — μετὰ τοῦ ὁποίου κατόπιν μάλιστα τοῦ ἀτυχήματος τῆς Λεβαδειᾶς καὶ τῆς παρασχεθείσης συνδρομῆς, εἶχεν ἀνανεώσει τοὺς παλαιοὺς ἀδελφικούς δεσμοὺς τῆς 25ετοῦς συνεργασίας — τὸν Μπίνον, τὸν Λιακόπουλον, τὸν Βελέντζαν καὶ τὸν Ἀποστολάραν, καθὼς καὶ ἀπὸ ἀπόσπασμα Εὐβοέων σταλέντων ὑπὸ τοῦ Κριεζώτη τὴν νύκτα τῆς 5 Νοεμβρίου 1827 ἐπετέθη αἰφνιδιαστικῶς κατὰ τοῦ λιμένος τοῦ Τρίκκερι, κατέλαβε τὰς ἀποθήκας ἐφοδιασμοῦ, κατέσφαξε καὶ ἠχμαλώτισε τὴν Ἀλβανικὴν φρουράν, ἀμέσως δὲ ἐπορεύθη κατὰ τῆς πόλεως. Ὁ Ταχῆρ Κονίτσας ὁμοῦ ἐπὶ κεφαλῆς ἰσχυρᾶς δυνάμεως καὶ καλῶς ὠχυρωμένος κατώρθωσε ν' ἀναχαιτίσῃ ὅλας τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτεθέντων, ζητήσας συνάμα ἐπειγόντως ἐνισχύσεις ἐκ Λαρίσσης. Πράγματι ἐστάλησαν 1500 πολεμισταὶ Ἄλβανοὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Νούρκα Σερβάνην, ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβον νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Τρίκκερι. Ὁ Καρατάσιος ἀφοῦ ἔταξε μικρὰν δύναμιν πολεμιστῶν ἵνα κρατῆ εἰς ἀπόστασιν τὸν ὠχυρωμένον Ταχῆρ Κονίτσαν, ἔσπευσεν εἰς συνάντησιν τοῦ Σερβάνη ἐπὶ κεφαλῆς 2000 ἀνδρῶν. Ἡ σύγκρουσις ἐγένετο εἰς τὰ παλαιὰ ὀχυρώματα τῆς Παναγίας, ἣ δὲ μάχη ὑπῆρξε πεισματώδης καὶ κρατερά. Ἐλικῶς οἱ Ἄλβανοὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντιστοῦν εἰς τὴν ἐπίθεσιν καὶ ἤρχισαν νὰ ὑποχωροῦν κυκλωθέντες ὁμοῦ διὰ στρατηγήματος τοῦ Καρατάσιου καὶ φονευθέντος τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Νούρκα Σερβάνη κατεσφάγησαν σχεδὸν ἅπαντες. Ἡ νίκη αὕτη ἐνέπλησε χαρᾶς τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἀκολούθως ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Τρίκκερι, μὴ δυνηθέντες ὁμοῦ νὰ κυριεύσουν τὴν πόλιν, ἐληλάτησαν τὰς ἀποθήκας ἐφοδιασμοῦ, παρέλαβον τὰ πυρομαχικά καὶ τὰ τρόφιμα καὶ ἀκολούθως ἐπέστρεψαν εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Σκιάθου καὶ τῆς Σκοπέλου.

κῆς Λεγεῶνος ὁ Μῆτρος Λιακόπουλος ¹⁾ εἰς ἐπίθρουν κατὰ 500 Τούρκων, οἱ ὁποῖοι μετέβαινον ἐκ Χαλκίδος εἰς Θήβας. Ὁ ἀνδρεῖος οὗτος πολεμιστής, παλαιὸς κλέφτης τοῦ Ὀλύμπου καὶ ὑπαρχηγὸς τοῦ Διαμαντῆ εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς Χαλκιδικῆς, εἶναι ἐκ τῶν τελευταίων νεκρῶν τοῦ Ἀγῶνος, διότι μετ' οὗ πολὺ κατὰ τὴν τελευταίαν μάχην τῆς Πέτρας ὑπεγράφετο ἡ γνωστὴ εἰρήνη, ἣ ὁποία ἔστεφε τὰ ἔνδοξα ὄπλα τῆς Ἑλλάδος.

Εἶγον παρῆλθει ἤδη ὀκτὼ ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἀγῶνος. Οἱ Μακεδόνες πολεμισταὶ μετὰ τὴν κάθοδόν των εἰς τὴν κάτω τοῦ Ὀλύμπου Ἑλλάδα πολεμοῦντες παντοῦ ἔνθα ἡ ἀνάγκη τῆς πατρίδος ἐπέβαλλε τοῦτο καὶ διαρκῶς ἐνισχυόμενοι μὲ νέους πελεμιστὰς στρατολογουμένους κατὰ περιόδους ἐκ τῶν διαφόρων μακεδονικῶν περιφερειῶν, προσέφερον ὅ,τι ἠδύνατο διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἑλληνικοῦ θαύματος. Οἱ περισσότεροι ἠγγέται μετὰ χιλιάδων ὁπαδῶν εἶχον πέσει ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, πολλοὶ δὲ ἄλλοι ὑπηρετοῦν εἰς τὰ διάφορα ἑλληνικὰ στρατόπεδα. Ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀλύμπιοι ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἱστορίας πανταχοῦ ἀνευρίσκει ἀγωνιστὰς. Εἰς τὸ Πέτα, τὸ Τρίκκερι, τὰς Θήβας, τὴν Πελοπόννησον, τὴν Ἑπειρον, τὴν Ἀταλάντην, τὴν Εὐβοίαν καὶ τὴν Στερεάν, τὴν Ὑδραν, τὰ Ψαρὰ καὶ τὴν Κρήτην ὑπάρχουν εἰς τὰς ἐκατόμβας τῶν ἀγωνισαμένων καὶ πεσόντων Μακεδόνες πολεμισταί, οἱ ὁποῖοι μετὰ τῶν τέκνων συμπάσης τῆς Ἑλλάδος ἐπότισαν μὲ τὸ αἷμα των τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον ἐβλάστανεν ἤδη εἰς τὴν ἐρημωθεῖσαν μὲν, ἀλλὰ ἀνασθηθεῖσαν Ἑλληνικὴν Πατιοίδα.

Μὲ τὴν ἐναρξιν τῆς τακτικῆς ὁργανώσεως καὶ ἀτάκτων πολεμιστῶν τῆς χλιαρχίας, ὁ οὐσιαστικώτερος ἀρχηγὸς τῶν Μακεδόνων, ὁ Γέρω Καρατάσιος, ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς ἐβδόμης χλιαρχίας μὲ ἔδραν τὴν Ναύπακτον. Εἶχεν ὅμως γηράσει ὁ ἀδάμαστος πολεμιστής· αἱ θλίψεις τῆς ζωῆς, ἡ ἀπώλεια τῆς ἀγαπημένης ἰδιαιτέρας του πατρίδος, ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τῆς οἰκογενείας του, αἱ κακουχίαι τῆς ἐκστρατείας ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς υἰείας του. Τεσσαράκοντα πέντε ἔτων ὑπηρεσία εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δούλης Πατρίδος, ὑπηρεσία θετικὴ, καρποφόρος, ἀνιδιοτελὴς ἀπὸ τὰς ὀλίγας καὶ ὀλίγων ἀγωνιστῶν. Προσβληθεὶς ἀπὸ πνευμονίαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1831 καὶ ἀντιληφθεὶς ἐπερχόμενον τὸν θάνατον ἐκάλεσε τὸν υἱόν του Τσάμην Καρατάσιον καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξώρκισε νὰ μὴν παύσῃ ἀγωνιζόμενος διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Μακεδονίας ²⁾, ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ τὴν 31 Ἰανουαρίου 1831 κηδευθεὶς μὲ ὅλας τὰς τιμὰς εἰς τὴν Ναύπακτον.

1. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Ἱστορ. Ἑλλην. Παλιγ. σελ. 831.

2. Πρβλ. τὴν παρὰ Α. ΜΑΜΟΥΚΑ, ἐν ἀρχείοις Ἑλλην. Παλιγ. 11 παρ. σ. 867, 870 ἀναφορὰν Μακεδόνων πληρεξουσίων ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν δικαίων τῆς Μακεδονίας, ὡς καὶ Ι. ΒΑΣΔΡΑΒΕΛΛΗ, εἰς «Φάρον Βορείου Ἑλλάδος», 1940, σελ. 241-246.

Διὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ μεγάλου ταύτου ἀγωνιστοῦ, τοῦ μέχρι χθὲς παραμεληθέντος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἱστορικῶν, ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἀρκούμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν: ¹⁾ « Γνωρίζετε ἄλλους ἀρχηγούς τοῦ Ἀγῶνος, οἵτινες ἐπραγματοποίησαν τιούτους πολεμικοὺς περιπάτους ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλιάκμονος μέχρι Σουλίου καὶ ἀπὸ Ναούσσης μέχρι Ματαπᾶ, ἀγωνιζόμενοι ὡς ὁ Καρατάσιος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ὄχι ἐκ στενοῦ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος ἢ ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν Πατρίδα, τὴν ἰδέαν αὐτῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας; » ²⁾

I. K. ΒΑΣΔΡΑΒΕΛΛΗΣ

1. Πρβλ. ΑΝΤ. ΚΕΡΑΜΟΠΟΥΛΟΥ, Οἱ Βόρειοι Ἕλληνες κατὰ τὸ Εἴκοσιένα, Πρακτ. Ἀκαδ. Ἀθηνῶν 1938, σελ. 21.

2. Τὴν συνέχειαν καὶ γενικῶς τὴν δρᾶσιν ἐπὶ τῶν ἐναπομεινάντων Μακεδόνων κατὰ τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τοῦ Ρήγα Φερραίου (1796) μέχρι πέρας τοῦ ἀγῶνος (1832) ἐκθέτομεν λεπτομερέστερον εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης μνημονευθὲν ἔργον μας «Ἡ συμμετοχὴ τῶν Μακεδόνων εἰς τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας (1796 - 1832)».